Taxa poştală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 33 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Revanşa Cercetaşilor

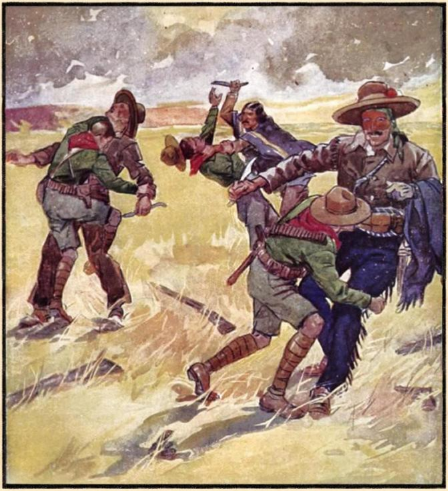

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

DESLEGATORII JOCULUI „CEI 3 CERCETAȘI“

301) Ciurea Nicușor (Mizil); 302) Constantinescu Sava (Constan
303) Ciura Eugen (Sighișoara); 304) Cancer Viorel (Storojineț Bucovin
305) Capelleanu Tiberiu (Loco); 306) Cropiva Alexandru (Chișinău);
Cossăceanu Paula (Loco); 308) Cimpoia Gh. Georgeta și Mariana (St
Pașcani-Baia); 309) Constantinescu I. Șerban (Brăila); 310) Cotinel
Alexandru (Panciu); 311) Coșurbă Octavian (Cernăuți); 312) Cristea
tor (Căiuți Bacău); 313) Constantin I. Costică (Călărași Ialomița);
Caritnu Maxim Horia (Loco); 315) Costescu N. (Loco); 316) Cănciule
Geta (Bellu); 317) Constantin M. Lazăr (Buzău); 318) Cherla Roz
(Oravița Caraș); 319) Cerkess E. Anița (Arad); 320) Cavadia Nec
(Brăila); 321) Cojocaru Anatole (Chisinău); 322) Costache Aurel (Loco);
323) Cazacu B. (Chișinău); 324) Cosmovici Margareta (Loco); 325) Cher-
ciulescu Octavian (Loco); 326) Cărlonță C-tin (Câmpul Lung Bucovina);
327) Dragolea Ioan (Dumbrăveni Târnava-Mică); 328) Dănăilă Petric
(Galați); 329) Dănăilă A. Aneta (Loco); 330) Demetriad Mircea Ra
(Tg.-Mureș); 331) Daragiu Gheorghe (Cerna-Vodă); 332) Drob S. Ad
(Siret); 333) Duțoniu D. Constantin (T.-Severin); 334) Dumitrescu
beriu (Brăila); 335) Dumitrescu S. Constantin (Constanța); 336) Di
nescu I. Petrarca (Găești); 337) Dimănescu Sterie (Moreni Praho
338) Dumitrescu Stoica (Colceag Prahova); 339) Dumitrescu Niculae (L
340) Didio Dimitrie (R.-Vâlcea); 341) Dorobantu Angela (Loco); 342)
Artur (Hunedoara); 343) Dragomirescu D. Petru (Brăila); 344) Davide
H. Maria (Ploești); 345) Dumitraș Florentin (Botosani); 346) Dudescu
Silviu (Lugoj); 347 Dughel Lupu (Botosani); 348) Dumitriu M. Gheorghe
(Brăila); 349) Dumitriu St. Olimpiu (Loco); 350) Drobot Victor (Chișinău);
351) Dolghier Artimon (Lipnic Soroca); 352) Delacerna Sandy (Stânești-
Vâlcea); 353) Daian Ovidiu (Loco); 354) Dinescu Ecaterina (Valea Căl-
gărească Prahova); 355) Dumitrescu Stelian (Loco); 356) Dan D. D. (Cer-
năuți); 357) Dumitrescu C. Al. (Loco); 358) Dobroiu Livius (Orăștie);
359) Dumitrescu G. Ioan (Loco); 360) Drăghici Alexandrina (Petroșani
Hunedoara); 361) David Tiberiu (Turda); 362) De Dionigi Luigi (Loco);
363) Damian Vasile (Cernăuți); 364) Davideanu R. (Botosani); 365) Derera
Lazăr (Craiova); 366) Dumtrescu St. Misu (Caracal); 367) Dumitrescu V.
Gheorghe (Loco); 368) Dragos Vanciu (Iliești-Suceava); 369) Decusară E.
Nicolae (Loco); 370) Dumitrescu D. Gheorghe (Aiud-Alba); 371) Duma Ti-
beriu (Sălcina de Jos Turda); 372) Dumitrescu Traian (Loco); 373) De-
mianovschi Victor (Iași); 374) Drăgescu Dan (T.-Severin); 375) Dimi-
trescu I. Ioan (Huși); 376) Dumitrescu I. Ionel (C. de Argeș); 377) Dumi
trache S. Profir (Galați); 378) Dumitrescu Vasile (Băneasa); 379) Dinu
lescu M. Dan (Galați); 380) Dăscălescu Anton (Loco); 381) Dind Jea
Eugen (Loco); 382) Dinescu P. Petre (Loco); 383) Dinescu D.
(Ploești); 384) Dimitriu Mihăiță (Ploești); 385) Dima I. Mircea (Brăila
386) Dumitrescu Stelian (Craiova); 387) Dorneanu Ion (Bacău); 388) D
brovci Teodor (Loco); 389) Dumitriu I. Silvestru (Galați); 390) Du
trescu Paveliu (Loco); 391) Dincă Grigore (Sibiu); 392) Deimont I. (Ti-
ghina); 393) Dumitrache T. Neculai (Focsani); 394) Domoncoș Vasile
(Cahul); 395) Dumitrescu G. Victoria (C.-Lung Muscel); 396) Daco Andrei
(Loco); 397) Drăgănescu Radu (Galați); 398) Dumitriu Nicu (Galați);
399) Demetrescu Victoria (Craiova); 400) Drăniceanu D. Cristian (Loco).
401) Dobrescu Ioan (Loco); 402) Dimitriu Emil (Focșani); 403) Dia-
conescu Const. (Tighina); 404) Dița S. Nicolae (Govora); 405) Drujale
Ioan (Loco); 406) Dimitriu Traian (Pașcani); 407) Dobre N. Nicu (Cons-
tanta); 408) Dumitrașcu R. Nicolae (Loco); 409) Daschevici Vasile (Do-
rohoi); 410) Englezu J. Teodosie (Armăsesti Ialomița); 411) Elevii ac
primare cl. IV, V, VI (Grigore Ghica Vodă); 412) Evuțian Gelu (Timi-
șoara); 413) Ega[illegible]of Ion (Brăila); 414) Enescu George (Buzău); 415) Ence
Marin (Loco); 416) Eremia Ioan (Loco); 417) Eisig Louis (Loco); 418)
Enescu D. Mircea (Loco); 419) Echighian Dușan (Bazargic); 420) Elino
Pral (Ismail); 421) Eșanu N. Cristea (Loco); 422) Enache F. Nic. (Loco);
423) Enciulescu G. Ioan (Loco); 424) Erhan B. (Sebeș Alba); 425) Frana-
sovici Dinu (Loco); 426) Frigator Ștefan (Loco); 427) Feldman Osias (Iași);
428) Filip A. Victor (Craiova); 429) Florescu I. (Ploești); 430) Frățiman
Teodor (Podul Turcului Tecuci); 431) Filimon Nicolai (Săgeata Buzău);

URMARE IN No. VIITOR

REVANȘA CERCETAȘILOR

CAPITOLUL I

Vrăjitoarea

Bătrâna pe care o numeau „Nutria“ seconda pe bărbatul ei, marele-mag, agitând cu gesturi frenetice un soi de tamburină și scoțând niște strigăte ciudate menite să impresioneze asistența. In acelaș timp, arătând pe soțul ei care părea prada unor violente convulsiuni ea bolborosea cu glas amenințător :

— Spiritul va vorbi! Tremurați! Tremurați tobasi!

— Ei, la naiba să vorbească odată, strigă impacientat Jacobo Fernandez, pe care toate strâmbăturile acelea îl lăsau sceptic — să vorbească odată, dacă are de spus ceva folositor !

Un murmur de indignare se înălță din mijlocul adunării. Cardon sfătui pe Jacobo să fie mai prudent, căci nu era momentul potrivit să mai irite pe Tobași printr'o atitudine batjocoritoare față de vrăjitor și soția sa care erau personagiile cele mai importante ale tribului, aceasta din urmă mai mult chiar de cât soțul ei căci farmecele sale erau foarte temute.

Dar dacă marele mag nu se supără de atitudinea lui Jacobo, pe care în alte împrejurări l'ar fi pedepsit pentru cuvintele sale nesocotite era fiindcă nu se gândea în momentul acela decât cum să câștige cei zece mii de piaștri promiși. Astfel, că, fără să-și piardă prezența de spirit, se ridică, și agitând violent enormul clopot pe care-l avea pe piept, urla:

— Spirite, scobori în mine!... să pot vesti fraților mei Tobași lucruri mari.

Jacobo fu cât pe-aci să izbucnească în râs. Dar avu presimțirea că bătrânul mag combinase acea scenă ridiculă cu Dolores îndulcire a oribilei soarte pe care i-o rezervaseră lui și camaradului său, Cardon.

Intr'adevăr, marele mag vorbi atât de mult și, — probabil, — cu atâta elocvență în cât sfetnicii marelui sfat se întruniră din nou ca să delibereze cu toate strigătele, insultele și amenințările câtorva din capii tribului, printre cari însăși marele șef.

Nici Nutria, căreia îi ceruseră să consulte cei șaptezeci și opt de *tarochi irochezi* ai dinastiei Fot, nici soțul ei nu desfășuraseră vreodată atâta elocvență și atâta știință.... Cei mai de seamă dintre sfetnici erau înmărmuriți. Printre ceilalți se formaseră două curente, cum se întâmplă totdeauna în asemenea ocazii și unii din ei, — cei mai puțin numeroși — provocau dezordine și zăpăceală în adunare, scoțând tot felul de strigăte de animale, la cel mai mic semn al marelui șef, capul nemulțumiților.

Dar, în sfârșit sfetnicii obținură un vot de încredere și, spre marea mirare a celor doi tineri, sentința fatală„ care însemnase pentru ei moartea, fu schimbată într'un ordin de eliberare imediată în mijlocul strigătelor de „Trăiască senorita Dolores".

Căci fiecare întrevăzuse nădejdea unor timpuri mai bune, când, după ce vor fi scăpat de Demonul, inamicul lor înverșunat, — care îi scosese din drepturile lor, — vor trăi, în pace și'n fericire neturburată, iar nu ca acum, constrânși se se ascundă prin păduri, să se refugieze prin *chapparal*-uri să se îngroape în caverne îndată ce unul din cavalerii Demonului se ivea la orizont.

In zadar marele șef al lagărului încercă să excite adunarea, marele mag eși invingător din acest ciudat duel și Dolores văzu cu bucurie pe Cardon și pe Jacobo pregătindu-se să plece spre lagărul oamenilor Demonului.

Dar Jacobo promisese lui Dolores să înmâneze căpitanului Sandoval scrisoarea pe care ea i-o încredințase în prezența lui Cardon; acesta din urmă promisese, din recunoștință să nu-și trădeze camaradul de arme nici secretul pe care-l ascundea în căptușeala hainii.

Un eveniment neașteptat avea să grăbească lucrurile.

Cardon, Jacobo și cei douăzeci de Tobași cari-l escortau abia dispăruseră, când se auzi în depărtare o răpăială de focuri de pușcă.

Se putea paria o mie contra unu că oamenii Demonului se ciocniseră cu războinicii Tobașilor de cari erau încadrați Cardon și Jacobo. Acesta din urmă totuș i ducea în vârful unei lancii steagul alb al parlamentarului.

Această nouă dovadă de rea credință contrară regulelor războiului exasperase într'atât pe unii dintre Tobașii rămași în lagăr, încât marele Sef profită de ocazie ca să răsvrătească pe nemulţumiţi împotriva magului şi, în fruntea lor, porni spre cortul celor două albe, pe cari voiau să le răpească spre a le smulge de sub protecţia magului

Ei începură prin a insulta pe Giacinta pe care o ameninţau cu o suliţă iar Marele Şef apucă pe Dolores vrând s'o târască afară din cort, când interveni Nutria.

La vederea bătrânei, agresorii se deteră înapoi, mai ales că bătrâna smulsese cuţitul de la brâul unui Tobaş şi strigând cuvinte ameninţătoare, împungea din când în când între umeri pe Giacinta, mai mult moartă de cât vie. Gestul şi cuvintele de blestem rostite de Nutria făcură pe tobaşi să-şi piardă cumpătul.

Insăşi marele şef bătuse prudent în retragere, urmat de ceilalţi, căci toţi se temeau de farmecele vrăjitoarei mai mult ca de orişice.

Pentru un moment, Dolores şi Giacinta erau salvate.

Dolores însă se hotărî să stea în gardă de-aci înainte şi se învoi împreună cu tânăra metisă să nu mai doarmă de cât cu rândul, de teamă să nu fie răpite pe neaşteptate de marele şef.

Nutria rămase aproape toată noaptea cu cele două fete, spre a le proteja şi le povesti viaţa sa. Iată, pe scurt, povestirea acelei femei, care ar fi inspirat cea mai vie repulsiune oricui n'ar fi cunoscut-o mai bine.

Se născuse în Sevilla din părinţi ţigani şi venise cu dânşii la Buenos-Ayres; apoi rămasă orfană, intrase într'o trupă de ţigani, cari o culeseseră de pe drumuri. In Argentina astfel de oameni nu sunt mai bine trataţi de cât în Europa. Goniţi din toate părţile erau nevoiţi, în fiecare seară, să pornească din nou la drum şi să trăiască mai mult din furturi decât din muncă.

Bieţii ţigani nu se îmbogăţiră cu aşa meserie şi în curând, boala, închisoarea, spărzurătoarea reduseră trupa la câteva femei, doi bărbaţi, o fetiţă şi un băeţaş.

Intr'o zi, când acei nenorociţi fuseseră izgoniţi din Cordova şi se refugiaseră într'un crâng din marginea oraşului cei doi copii fură trimişi în recunoaştere ca să găsească vreo *estancia* unde să se angajeze la lucrări agricole, căci bieţii ţigani se hotărîseră să muncească. Dar noaptea era înaintată şi cei doi copii nu se înapoiaseră.

Indianii tobaşi îi văzuseră, îi împresuraseră şi îi luaseră cu dânşii.

Băiatul avea paisprezece ani şi fetiţa doisprece. Băiatul cunoştea deja arta de a vindeca rănile oamenilor şi cailor şi câteva leacuri, care uimiră pe Tobaşi.

Fetiţa ştia să ghicească trecutul şi să prezică viitorul citind în cărţi, în cafea şi în bobi şi mai ştia apoi, multe lucruri necunoscute fetelor şi femeilor Tobaşilor, pe care le învăţă.

Tobaşii primiseră bine pe băiat, care, isteţ şi viclean din fire, reuşi în scurt timp să pule în disgraţie pe unul din magii tribului şi să devie el medicul vrăjiotr al Tobaşilor de pe malurile lui Rio Dulce.

Fetiţia la epoca aceea devenise o fată frumoasă, care inspira teamă tinerilor războinici, dar era pe placul noului vrăjitor.

Şi iată cum ajunsese cu timpul: „Nutria", cea mai mare dintre vrăjitoare, o bătrână urâtă, soioasă, murdară, spaima tuturor, din pricina farmecilor sale ce nu dădeau greş şi privirii sale grozave care arunca deochiul.

Celelalte vrăjitoare ale tribului, deşi îi erau rivale, o ascultau şi se temeau de ea, ştiind-o mai puetrnică şi tot ele îi dase numele de Nutria, asemuind-o cu enormul şobolan al pampasurilor, nume pe care ea îl primise şi care îi creă o reputaţie de teribilă şi misterioasă putere răufăcătoare.

Şi Nutria voia binele lui Dolores fiindcă şi ea era din Sevilla şi mai ales fiindcă cele două fete o salvaseră aproape dela moarte îngrjind-o când se îmbolnăvise în timpul de când erau ele în lagărul tobaşilor.

Marele şef al vrăjitorilor nu păruse tocmai încântat la început de acel rezultat; şi mai puţin mulţumiţi fură mulţi dintre tobaşi, pentru cari moartea bătrânei vrăjitoare ar fi fost o uşurare, căci trăiau vecinic cu teama să nu le joace vre-o festă.

Dar, Dolores ştiuse să fie la timp generoasă cu marele mag, şi acesta, revenise la sentimente mai bune atât faţă de ea cât şi faţă de soţia sa.

Cât despre Nutria, ea era sincer devotată lui Dolores şi îi promisese s'o apere împotriva tobaşilor în orice împrejurare.

— Chiar dac'aşi fi în primejdie de moarte?

— Aşi face în cazul acela imposibilul pentru ca moartea să vă fie dulce, senorita. Dar, de ce să vorbim de moarte? N'am citit în mâna d-tale că, deşi tinereţea îţi va fi străbătută de multe întâmplări tragice, vei deveni soţia aceluia pe care-l iubeşti?

In ziua aceea chiar, Dolores avu prilejul să se convingă de sinceritatea Nutriei, căci mulţumită ei scăpă de pumnalul unui tobas îndreptat asupra sa.

Ţiganca deşi o vesti că va fi în curând şi mai aproape de moarte, o linişti asigurând-o că nimic nu i se va întâmpla de vreme ce evenimentele fericite vestite de ea se vor împlini.

— Mulţumesc, buna mea Nutria. Nu voi uita niciodată că mi-ai salvat viaţa şi totusi tu nu mi-ai cerut încă nimic.

— O! dar dv. mi-ați salvat viața, senorita Dolores! Și pentru ceeace ați făcut atunci, vă voi iubi toată viața.

Dar convorbirea lor fu întreruptă brusc. Dolores și Giacinta se ridicară, alergară la ușa cortului, scoaseră un strigăt și își astupară urechile.

La o distanță de o sută cincizeci de metri văzură, la lumina lunii, oameni cari luptau în mijlocul unei învălmășeli înspăimântătoare.

Erau acolo cavalerii Demonului și Demonul însăși, semănând moartea printre Tobași, cari urlau de spaimă și de furie în acelaș timp.

— El Diavolo! A muerte el Diavolo! La moarte demonul pampasurilor!

Și Icarahy vocifera:

— Inainte! Inainte bunii mei soldați! Pe ei! Fără cruțare. Vedeți colo pe Senorita Dolores Alcanta!

Și oamenii săi semănau moartea prin rândurile Tobașilor în mijlocul strigătelor de răzbunare și de moarte.

CAPITOLUL II

Ore tragice

Dolores era iarăşi să cadă în mâna lui Icarahy.

Se repezi, urmată de Giacinta, pe o potecă mai dosnică, dar după douăzeci de paşi fu silită să se oprească, căci îi eşiră înainte mai mulţi bandiţi ce urmăreau un grup de Tobaşi.

— Pe aci! strigă Nutria alergând după tânăra fată şi apucând-o de mână.

— Dar bine, Nutria, mă duci iarăşi în mijlocul bătăliei?

— Da, căci aceasta e singura noastră nădejde de salvare.

Pe când intrau în cortul, îndărătul căruia erau retranşaţi tobaşii cari trăgeau în oamenii Demonului, la câţiva metri de distanţă, acesta din urmă scoase un strigăt de bucurie sălbatecă zărind pe Dolores. Dar în aceeaşi clipă îi răspunse un strigăt de durere şi Dolores căzu lovită de un glonţ rătăcit.

Demonul, văzând-o căzând, scoase un răcnet de furie, sări jos depe cal şi strigă oamenilor săi, arătându-le grupul de Tobaşi îngrămădiţi îndărătul cortului:

— Foc! Măcelăriţi pe nemernicii ăştia!

Gloanţele făcură goluri oribile în rândurile Tobaşilor.

Timp de cinci minute aceştia rezistară, ţinând în loc pe Demon, nebun de furie, împroşcat de sângele inamicilor, incapabil de a se mai stăpâni, căci se temea că, intrând în cort, nu va mai găsi decât un cadavru în locul lui Dolores Alcanta.

Insfârşit, cei şapte sau opt Tobaşi cari mai rămăseseră în picioare, după ce unul din ei intră şi aruncă o privire în cort, fugiră urmăriţi de aproape de cavalerii Demonului.

Acesta intră, dar rămase încremenit. Nu mai era nimeni.

Aprinse un chibrit şi scoase un strigăt de furie, căci prada pe care sperase să puie mâna dispăruse.

O piatră enormă ridicată de curând lăsa o gaură deschisă; fără îndoială, intrarea vreunei treceri subterane.

Demonul eşi.

Duse la buze un fluieraş de argint ale cărui modulaţii stridente spintecară văzduhul. Impuşcăturile încetară în mod instantaneu; apropierea unui galop precipitat îl vesti că fusese auzit şi ascultat.

Vreo sută de călăreţi, cu hainele sfâşiate şi stropite de sânge, atât fusese de aprigă lupta, înconjurară pe şeful lor.

Şi Icarahy strigă:

— Nu mai e niciun moitv ca să vă expuneţi viaţa. Senorita şi tovarăşa ei ne-a scăpat din nou, dar de sigur că nu sunt departe. Senorita e rănită. Să sperăm c'o vom găsi în viaţă; dar trebuie să ne grăbim.

— Ordonaţi stăpâne, ziseră comandanţii din primul rând.

— Trăiască Demonul! strigară cavalerii, agitând armele încă fumegânde, săbiile încă pline de sânge omenesc. Trăiască *el Diavolo!*

Acesta, ne reţinând lângă dânsul decât câţiva oameni, porunci celorlalţi să se risipească în grupuri.

Aveau ordin să stea la pândă în prairie ca să surprindă pe fugare la eşirea din subterană. Demonul dete apoi ordin să se aprindă torţele. Escortat de o duzină de bandiţi înarmaţi, cercetă împrejurimile cortului; negăsind nimic se înapoiă în cort. Aci, după ce căută cu deamănuntul şi nu găsi iarăşi nimic, se apropiă de gaura deschisă. Era gura vizuinei unei fiare sălbatice, vreo puma sau vreun jaguar. Scoborîră cu armele în mână, cu precauţiune, temându-se de vreo surprindere. Străbătură astfel, aplecaţi pe jumătate, vreo cincizeci de metri printr'o galerie îngustă şi fură nevoiţi să se oprească brusc. Drumul era împiedicat de o grămadă de pământ şi de pietre rostogolite.

Demonul strigă, furios:

— Senorita ne scapă încodată. Pe toţi diavolii infernului, trebue să punem mâna pe dânsa, moartă sau vie!

Oamenii, consternaţi, nu răspunseră Demonului, atât se temeau ca vreo vorbă imprudentă să nu-i coste viaţa.

Icarahy, care strângea cu o nervozitatea neliniştitoare mânerul revolverului, descărcă, furios, arma asupra acelei grămezi de materiale prăbuşite.

— Haidem, voinicilor, zise atunci, — ceva mai liniştit. Trebue să reîncepem. N'avem încotro. Cu oameni ca voi vom sfârşi prin a învinge. Mai ales, după un astfel de măcel lupta devine imposibilă pentru Tobaşi.

— Trăiască Demonul! Vom măcelări pe toţi Tobaşii până la unul!

— Sau... Demonul vă va extermina pe voi toți, dacă nu reușiți!

Un fior străbătu prin toți acei oameni, cari știau că Demonul ținea totdeauna sinistrele sale promisiuni.

Și când ziua înlocui palida și recea lumină a lunii, când soarele vesel lumină câmpul de luptă din noaptea trecută, Demonul constată cu o nouă furie dureroasă, — dar disimulată, — că repurtase o victorie costisitoare prin numărul oamenilor săi căzuți sub loviturile Tobașilor.

Ce putea hotărî după un rezultat atât de dezastruos? Comandanții și sergenții lor fură chemați la un consiliu. Aceștia neascultând decât de curajul lor, fură de părere să continue lupta până la extrem. Rascas și Granollers, ale căror plutoane fuseseră reduse la câțiva oameni istoviți, sfătuiră să se înapoeze la grotă și să se întoarcă apoi cu trupe proaspete ca să extermine pe Tobași.

Dar, să lase pe Dolores, moartă, sau muribundă printre Tobași? Să ducă cu dânsa în mormânt, cele nouă milioane pentru care se luptau de atâtea zile și se sacrificase viețile atâtor valoroși bandiți?

Se putea ca Tobașii, după pierderea neașteptată, văzând că prezența senoritei printre dânșii avea drept urmare un șir de calamități și moartea celor mai buni războinici a lor, să se hotărască s'o jertfească pentru sufletele defuncților.

Acest lucru l-ar fi preocupat foarte puțin pe Demon în starea de suflet în care se găsea, de n'ar fi fost gândul că Dolores, scăpându-i din mână, îi scăpau nu numai cele nouă milioane ale moștenirii, la care nici nu se mai gândea, dar ș' cele patru milioane promise de Dolores pentru răscumpărarea lui Sandoval și a lui Esteban de Lucca.

Trebuia apoi să plătească și mai bine pe noii recruți ca să umple golurile făcute în trupele sale de acei blestemați de Tobași.

Acestea erau problemele pe care și le punea lui și comandanților trupelor sale.

Nu mai putea învinui nici pe șefi, nici pe soldați, că se lăsaseră să fie bătuți.

Erau și ei niște eroi ca și Tobașii. De data asta el singur îi condusese la atac și la moarte.

Demonul ședea cu bărbia rezimată în mâna stângă, cu privirea pierdută spre linia circulară a orizontului.

Șefii erau obișnuiți cu acele clipe de reculegere ale stăpânului lor, înainte de a lua vreo hotărîre importantă. Așteptară într'o tăcere respectuoasă.

Insfârșit, Icarahy, privindu-i, le spuse:

— Trebue să dispărem ca un nor de lăcuste, după ce au devastat vreo *estanciera* din câmpie, și apoi să ne întoarcem să surprindem pe Tobași

Cât pentru Dolores, dacă o îngroapă, îi vom găsi mormântul și vom obține de la Argentini o sumă importantă pentru a-i răscumpăra cadavrul.

Dacă nu e decât rănită vom pune mâna pe dânsa prin forță și viclenie...

Intr'un fel sau într'altul, vom eși cu cinste din această blestemată aventură, pe care unul din voi a complicat-o prin lipsa de mai multă vigilență.

Ofițerii pălıră la această imputare nemeritată și se priviră.

Și cum Demonul voia tocmai să adaoge ceva spre a atenua puțin impresia penibilă produsă de cuvintele sale, Manuel eși din grup cu spada în mjnă și strigă:

— Icarahy, Demon al pampasurilor, iată spada mea! Ucide-mă, de vreme ce mă acuzi de o greșală gravă pe care d-ta însuți, poate n'ai fi putut s'o eviți.

Dar Icarahy răspunse cu un ton trist:

— Pune-ți sabia în teacă, de vreme că astă noapte Demonul, todeauna invincibil, a trebuit să bată în retragere! A învățat astfel că sunt unele înfrângeri fatale pe care o victorie decisivă nu le poate repara... Iată mâna mea care vrea să strângă pe aceea a unuia din cei mai vechi și mai valoroși dintre comandanții mei.

Manuel puse sabia în teacă și murmurând scuze zadarnice strânse cu efuziune mâna ce i se întinsese.

Aprinseră câte o țigare și, după ce se urcară pe cai, făcură, însoțiți de câțiva oameni, înconjurul lagărului, luând ultimele măsuri pentru reîntoarcerea la refugiu spre care, până'acum nici una din trupele inamice nu îndrăsniseră să se aventureze.

In aceeași seară, după ce îngropară morții, ridicară rănitii și detere muribunzilor lovitura de grație, porniră spre refugiu.

Cerul era fără nori, de o limpiditate extraordinară și astrul nopții atât de strălucitor încât ochiul distingea la infinit verdele ierburilor sau pomilor, mai intens chiar decât în plină zi.

Câmpia, presărată ici și colo de grupuri de arbori, părea un vast ocean, ale cărui valuri se rostogoleau alene sub suflarea mângâietoare a brizei ce trecea peste ea suspinând prelung.

Pe când călăreții cercetau cu privirea îngrijorată acea mare de verdeață perfidă ca și unda marină, Demonul făurea în minte planuri de răzbunare împotriva Tobașilor, cari'i făcuseră pentru prima oară de când lupta împotra lor, să sufere o îrfrângere.

Și Granollers și Manuel, cari mergeau alături de dânsul, îl văzură întorcându-se în șea și cu pumnul ridicat, în direcția lagărului Tobașilor, murmurând printre dinți:

— Vă voi extermina pe toți! dar mai întâi îmi veți reda pe Dolores, ca în fața ei să torturez pe Don Esteban și să ucid pe căpitanul Sandoval.

. . . .

In așteptare ca Demonul să dea sau nu urmare acestor amenințări și ca evenimentele să schimbe fața lucrurilor, Nutria și Giacinta ședeau îngenunchiate lângă senorita Dolores, care avea fruntea și partea superioară a capului încinsă cu o fâșie însângerată.

Nenorocita copilă era moartă, sau numai rănită? Din fericire glonțul zdrelise numai pielea capului deasupra urechii drepte. Se știe că rănile la cap fac să curgă foarte mult sânge.

Orbită de sângele ce-i curgea pe față, biata fată se clătinase. Demonul văzând aceasta, o crezuse rănită mult mai grav decât era în realitate.

Pentru un moment ea dormea liniștită, după ce suferise oarecum de modul primitiv în care marele mag, — chemat de urgență, — îi extrăsese proectilul care rămăsese în piele.

Dolores suportase operația cu mult curaj; apoi Nutria, transformată în infirmieră, o îngrijise cu ajutorul Giacintei.

Și pe când tânăra fată dormea întinsă pe iarba uscată, în mijlocul pădurii, la adăpostul unei colibe de frunziș, Nutria se culcă și ea alături ca să doarmă; Giacinta, care se lupta ca să nu adoarmă, văzu cu spaimă o figură oribila ivindu-se printre frunze și strigă:

— Șeful lagărului!

Dolores se deșteptă dintr'o săritură. Nutria se ridică. Se duse spre punctul arătat, dar nu descoperi nimic, așa că însăși Giacinta crezu că fusese victima unei halucinații.

Și cum senorita deschidea ochii, în care se citea groaza, Nutria o asigură:

— Dormiți senorita, cât timp va ști că sunt aci, șeful nu vă va face nici un rău, căci se teme de mine, mai mult decât de moarte.

— Mulțumesc, buna mea Nurtia, dar mi-e frică de dânsul, îmi pare atât de fioros.

— N'aveți de ce vă teme, vă asigur! E într'adevăr, crud, dar eu îl stăpânesc... Și apoi, în cazul vreunui atac din partea Demonului sunt sigură că ne-ar ajuta. Dormiți fără grijă, senorita, peste câteva zile veți fi vindecată și Giacinta va putea încă înfige o floare în frumosul dv. păr, ca să fiți frumoasă ca S-ta Fecioară din Sevilla.

Prima știre pe care o primi Icarahy, fu moartea tânărului negru Jim; vestea îi fu dată de doctorul Geromio.

— Ce-mi pasă! răspunsee Demonul ridicând din umeri.

— Al totuşi stăpâne, permiteţi-mi să vă fac cu umilinţă să observaţi că...

— Ce lucru?

— Mi-aţi spus că răspund de viaţa negrului ca şi de a căpitanului Sandoval; nu e vina mea dacă el s'a sinucis cu un scalpel din trusa mea, pe când eu îi pregăteam un medicament.

Demonul tresări.

— Cine s'a sinucis? Căpitanul!...

— Dar nu! negrul...

— Bine, bine, să i se arunce cadavrul în puţul supliciaţilor. Haide, du-te şi spune lui Barabba să vie cu negrul Jaco şi cu Juan, bucătarul.

Şi când cei doi prizonieri fură în faţa sa:

— Jaco, dece s'a sinucis Jim?

Răspunde!

— Stăpâne, din pricina cuvintelor rostite de doctor, când senor Barabba a introdus în celula noastră pe tânărul străin însoţit de Robert.

— Şi care sunt aceste cuvinte?

— Stăpâne, nu veţi pune să mă bată cu varga?

— Nu, dacă'mi spui adevărul... Ba chiar îţi voi da o recompensă dacă vorbele tale-mi plac.

— Stăpâne, doctorul Geromio a spus, dând din umeri: „Il vindec din ordin superior; dar nu se vindecă decât ca să sufere şi mai mult şi-apoi să moară".

E adevărat stăpâne, şi Jim, fratele meu, s'a temut că veţi pune să-l tortureze.

— Pentruce?

— Fiindcă a ajutat pe căpitan să evadeze.

— Şi dece n'ai împiedicat pe Jim să se sinucidă?

— Pentrucă, eu, fratele său, nu-l puteam ucide, deşi mă rugase, spunându-mi că moartea i s'ar fi părut mai dulce din mâna mea decât din aceea a lui Barabba.

— Dar tu îi spui frate acestui Jim; e o fraternitate de culoare? Explică-te.

Jaco povesti viaţa sa şi a lui Jim. Demonul ridică uşor din umeri când Jaco termină lunga lui povestire întreruptă de suspine cu greu răbuşite. Apoi, încruntând sprâncenile privi fix je Jaco.

Acesta se aruncă în genunchi implorând iertarea crezând că stăpânul său îl va trimite în sala de tortură.

Juan, bucătarul, crezând şi el că-i sunase ceasul din urmă, îl imită.

Şi pe când aşteptau tremurând, Demonul strigă:

— Barabba, vei da douăzeci şi cinci de lovituri de vargă domnului`doctor, ca să se învețe minte să nu mai formuleze cu voce tare aprecierile sale la adresa mea... Cât pentru voi doi...

Jico şi Juan începură să urle ca nişte căţeluri când văd pe stăpân scoţând nuiaua ca să-i bată.

Demonul se mulţumi să se scoale şi spuse:

— Pe toţi dracii!... ce v'a apucat de urlaţi aşa?

Nenorociţii tăcură ca prin farmec şi luară aerul îndobitocit şi umilit al sclavilor în faţa stăpânului care-i înspăimântă.

Icarahy, în faţa altor prizonieri, ar fi rostitt cuvinte de dispreţ, dar atitudinea acestora provocă un hohot de râs, grotesc acompaniat de senior Barabba, tedeauna vesel cu toată oribila şi sinistra lui ocupaţie.

Vă iert, zise el.

— Oh! stăpâne, dacă fratele meu Jim nu s'ar fi sinucis! ce fericiţi am fi fost amândoi! Mulţumesc! Mulţumesc!

Juan jură să nu mai bea şi să nu înşele niciodată buna credinţă a stăpânului.

— Jurămintele beţivilor nu valorează nimic... dar vei fi supraveghiat, băiete! zise Icarahy, râzând.

Şi cum Juan se confunda în plecăciuni pe când Jaco, ştergându-şi ochii cu dosul mâinei, bâiguia cuvinte de devotament, demonul adăogă:

— A! Juan, te-am graţiat nu pentru altceva, căci nu eşti decât un dobitoc, dar pentrucă eşti un bun bucătar, pe când locţiitorul tău nu e bun de nimic.

— Stăpâne, eu... eu.

— Cât pentru tine, Jaco, vreau să te pun chiar acum la încercare. Cred că Don Esteban e încă printre prietenii tăi...

— Cine? omul acela rău, care a făcut pe atâea ori pe senorita să plângă? oh, nu! îl urăsc.

— Bine, te cred sincer, deci, pentru motive, pe care nu e nevoie să le ştii, Don Esteban e pus la acelaş regim cu amicul tău, căpitanul. Şi te însărcinez pe tine să serveşti pe procurador.

Dar, servind pe Don Esteban, va trebui să-l supraveghezi. Dacă te însărcinează cu vreo misiunea oarecare, primeşte-o. Dar, trebuie să-mi ceri totdeauna persimiunea spre a o executa.

Ochii micului negru străluciră de bucurie la gândul că va putea juca o festă urâtă procuradorului, care de atâtea ori se purtase prost cu dânsul.

Ziua nu trecuse încă şi Jaco, radios de o bucurie răutăcioasă, cerea să fie admis în prezenţa Demonului şi îi prezentă o scrisoare.

Această scrisoare, mulţumită falsei complicităţi a lui Jaco. trebuia să fie încredintată unui presupus căruţaş din

Viedma, care venea regulat să aprovizioneze cămara bucătarului, Juan.

Căruțașul imaginar, avea să primească, pentru acest serviciu, o sută de pesetas de argint de la persoana căreia trebuia să-i ducă scrisoarea.

— Nici cel puțin de aur! zise Demonul, citind. Ce bătrân calic!

Și prinse scrisoarea cu un ac de documentul iscălit de Don Esteban de Lucca și prin care da pe senorita Dolores în mâinile Diavolului.

Apoi zise:

— Jaco, tu vei avea cele o sută de *pesetas*, dar acestea vor fi de aur. Continuă să mă servești cu acelaș devotament, te voi face bogat și liber.

Negrul voia să se retragă, când Demonul îl rechemă.

De azi înainte ești în serviciul meu particular. Prezintă aceste rânduri majordomului Bastiano, care'ți va da o livrea și te va înscrie printre serviotrii mei plătiți. Urmează întocmai instrucțiunile mele: căci de azi nu numai că mă vei servi, dar vei servi și persoane importante, oaspeții mei... Atât deocamdată...

Sunt mulțumit. Sunt mulțumit de tine!

Zece minute după aceea senor Barabba, cu cel mai amabil surâs pe buze, poftea pe Don Esteban să-l urmeze până în cabinetul stăpânului.

Procuradorul avu presimțirea de a fi căzut într'o cursă grosolană.

Cum putuse să fie atât de stupid?

Presimțirea deveni siguranță când Barabba, râzând, îi declară, ca și când ar fi avut ordin să-l sperie pe procurador:

— Vă sfătuesc să vă purtați bine și să fiți cu băgare de seamă cu patronul, căci mai adineaori chiar, a tăiat capul lui Jaco.

— A! Dumnezeule! Sfântă Fecioară, apară-mă, căci de nu sunt pierdut.

După câteva minute, târît de Barabba, ajunse mai mult mort decât viu în cabinetul Demonului.

Acesta se prefăcu că nu observă turburarea lui și porunci lui Barabba să-i dea un fotoliu.

Procuradorul mai curând căzu decât se așeză în fotoliu.

Icarahy așteptă câteva momnete, răsfoi, distrat, câteva hârtii risipite pe birou, ca să lase pe Don Esteban să răsufle și să-și vie în fire.

Apoi, când i se păru că sosise momentul potrivit:

— Don Esteban, zise el, ași fi putut să vă scutesc de osteneala de a urca trei sute de trepte și mai bine, ca s'ascultați aceea ce oricare dintre ofițerii mei ar fi putut să vă spuie în numele meu... Mă veți scuza, dar au trecut atât de puţine zile din ziua în care vi'am oferit postul de ministru al justiţiei, încât mi s'a părut mai cuviincios să procedez cu oarecare deferenţă faţă de dv.

Procuradorul, neştiind ce să mai creadă, privea îndobitocit, pe interlocutorul său, care surâzând enigmatic, ca întotdeauna, răspunse cu o clipire din ochi şi cu un gest care părea că zicea:

— Aşteaptă! O să ai o surpriză.

Procuradorul era gata să răspundă în mod graţios, dar păli, văzând în mâinile Demonului, documentul, pe care-l cunoştea, din nefericire prea bine, şi prinsă de el cu un ac scrisoarea adresată guvernatorului din Viedma.

Şi Demonul, apropiindu-se de dânsul cu acele probe, îi zise:

— Această scrisoare adresată guvernatorului mă dispensează de orice explicaţii şi-mi permite să constat cea mai gravă abatere de la îndatoririle ce vi le luaseţi faţă de mine, faptul e destul de evident, ca să nu-l puteţi tăgădui, cred!

Şi pe când procuradorul căuta un răspuns, tremurând ca o frunză bătută de furtună, Demonul ordonă:

— Dar răspundeţi, odată, aveţi cel puţin o scuză care să mă îndreptăţească să uzez de oarecare clemenţă?

Nenorocitul bâlbâi:

— Vai! Dac'aşi fi ministru de justiţie aşi putea să vă răspund că am o scuză legală...

— Care? zice celălalt cu un zâmbet batjocoritor.

— Că orice iscălitură sau act smulse cu forţa sau cu ameninţarea fiind nule, m'am crezut liber faţă de dv., care m'aţi silit să iscălesc un asemenea act ilegal.

— Ei bine, d-le procurador, când veţi fi ministru veţi proceda în consecinţă, dar acum, Demonul e singurul judecător aci,... El îşi face singur legile şi pretinde ca ele să fie respectate.

In consecinţă, senor Barabba vă va conduce în celula dv., după ce veţi fi iscălit o poliţă de trei milioane, plătibile în aur... şi la vedere. Barabba are ordin să vă supuie la regimul de pâine şi apă timp de o lună. Apoi, cum existenţa dv. ar putea să-mi fie de folos vă va repune la regimul obişnuit până acum.

Procuradorul, care se şi văzuse spânzurat, mulţumea în sufletul său Demonului pentru clemenţa ce-i arăta. Şi se grăbi să iscălească, sperând că în timpuri mai bune va putea să refuze plata.

Barabba legă mâinile prizonierului şi îl făcu să scoboare treptele, înghiontindu-l mereu pe la spate ca pe un condamnat, faţă de care nu mai avea nici un menajament de luat.

Dar, se părea că un vânt de trădare se abătuse asupra refugiului.

Intr'adevăr, fu rândul lui Juan să ceară stăpânului audiență pentru o chestiune gravă. Surprinsese pe Jaco ascunzând o scrisoare sub haină. Se dusese pe furiș la celula No. 6, aceea a lui Sandoval.

Jan urmărise pe negru și încercase să-i smulgă scrisoarea pe când voia s'o strecoare pe sub ușa închisoarei.

Jaco mototolise scrisoarea și o înghițise.

El fu adus în fața Demonului care îl întrebă, dar pierzându-și răbdarea, de oarece nu obținea nici un răspuns cu toate amenințările, chemă pe senor Barabba, îi ordonă să silească pe nenorocit să răspundă, supunându-l la tortură.

Supliciatul răzbit de suferință sfârși prin a mărturisi că Jacobo Fernandez îi încredințase o scrisoare din partea Senoritei pentru căpitan.

Atunci, pe când bietul negru horhăia de durere, Jacobo fu adus în fața Diavolului, care era în sala torturelor.

De la primele întrebări, metisul strigă :

— E o mișelie că ați martirizat pe Jaco pe când principalul vinovat sunt eu; dar dacă pot fi bănuit de trădare, fața de Demon, trebuie să știe însă, că datorez viața senoritei Dolores, care m'a salvat când Tobasii voiau să mă condamne la supliciu. Nu puteam, odată liber să uit de datoria mea de recunoștință și să refuz să duc un cuvânt de consolare și de speranță prizonierului, care nu va putea în orice caz fugi atât de curând.

Am comis o greșeală, dar n'am încetat nici o clipă de a vă servi cu credință, stăpâne! V'am spus, sincer, adevărul. Acum torturați-mă dacă vreți... am meritat-o pentru sângele acestui nevinovat; căruia îi cer iertare că l'am făcut să sufere atâta !

— Barabba încredințează pe supliciat doctorului Geromio ca să-l vindece și pune în carceră pe Jacobo Fernandez. Voi vedea mai târziu ce altă pedeapsă să-i mai dau.

Doctorul Geromio privi cu un surâs ironic pe acest nou pacient:

— Aha! băiete... ai plătit scump că m'ai pârât și-ai făcut să îndur loviturile de vargă, de pe urma cărora sufăr și acum.

— Dar, n'are aface, le voi pansa și te voi vindeca fiindcă așa mi se cere... ceeace dovedește că Demonul are motivele sale să nu te lase să mori.... Dar... te vindec cu convingerea că nu vei scăpa nici de spânzurătoare, nici de alte noui torturi.

Și nemilosul doctor, continuă să-l insulte până ce bietul Jaco leșină.

Atunci abia se apucă să extragă din metatarsul stâng câteva oase frânte, pe când selălalt picior era adânc sfârteat.

Vai! Jaco îndură și aceste chinuri zadarnice, căci după o dureroasă agonie de o oră, își dete sufletul.

Vestit de Geromio de moartea aceluia pe care-l ucisese în chip atât de barbar, Barrabba puse să-i arunce cadavrul peste acela al lui Jim.

Sărmani sclavi negri, suflete naive, liberate prin moarte, nimic nu-i mai impiedica acum să se întâlnească în acel mic colț pe care Sf-ta Fecioară îl rezervă bunilor și mici negri ca și dânșii.

In timpul acesta, în fundul unei celule umede, Jacobo Fernandez sta într'un fel de prostrație.

Dar, cu cât trecea timpul, se gândea la consecințele teribile ale încercării sale de a trimite lui Sandoval scrisoarea senoritei Dolores.

Sperase că Diavolul, după ce îi va da vreo pedeapsă corporală, îl va trimite în vreo expediție unde s'ar fi putut distinge în primele rânduri.

Dar, acum pieruse această speranță și în disperarea lui, lovea nebunește cu pumnii și cu picioarele în zidurile carcerii sale, plângând ca un copil.

Dar, în altă parte a refugiului, altă durere sporea în fiecare clipă. Starea de spirit a căpitanului Sandoval, care nu primise scrisoarea lui Dolores, ce reducea la zero minciunile Demonului, se înrăutățea, tot mai mult, lăsându-l prada unor obsesiuni, care-l cufundau în cea mai mare desnădejde.

Slăbi atât de mult și starea lui deveni atât de critică încât fu nevoit să se așeze la pat.

Temându-se de un rezultat fatal doctorul Geromio crezu nemerit să vestească pe patron. Știrea era importantă. Nu trebuia ca Sandoval să moară. Căci era folositor pentru viitor fie ca ostatec, fie spre a atrage pe tânăra fată în vre-o cursă. Iată de ce Icarahy se duse singur să se convingă de spusele doctorului și de efectul minciunilor sale.Ințelese că era timpul să puie capăt torturei morale la care supusese pe nenorocitul căpitan.

—Don Sandoval, îi zise el, cu acel ton cordial, care-i câștiga simpatia acelora cari-l auzeau pentru prima oară, dar care-l nu-l mai înșela pe căpitan: mulțumește doctorului Geromio că m'a vestit de ciudata boală care te duce atât de prematur spre mormânt.

— D-ta mai ucis. Aşi fi preferat să mor pe câmpul de luptă, de cât în modul ăsta stupid; să condamni pe cineva la o moarte fără merit și fără glorie ca aceasta, e o infamie demnă de cruzimea Demonului pampasurilor.

Un fulger de furie străluci în ochii acestuia, dar, stăpânindu-se, răspunse cu glas dulce și mângâios:

— D-ta mă insulți, și totuși, eu veneam să-ți fac anumite propuneri, don Sandoval!

—Scuză-mă, te rog, numește-mă căpitane! aceasta-mi va reda curajul să ascult propunerile d-tale să le studiez, să văd dacă sunt acceptabile...

— Insfârșit, acum te recunosc iarăși.... Vrei, să mă asculți căpitane, sau să viu mâine, când vei fi mai puțin nervos, mai puțin indispus.

— Căpitanul se sili să fie calm și răspunse:

— Nu, te ascult... vorbește.

— Iți voi vorbi despre senorita.

Căpitanul, și-așa destul de palid se făcu livid și dacă buzele sale n'ar fi tremurat, s'ar fi crezut că era leșinat, sau mort. Dar, își reveni imediat.

— Vorbește Icarachy. Spune-mi... senorita Dolores Alcanta? Nu împinge cinismul și cruzimea până acolo în cât să-mi anunți... Dar era atât de plin de ură și de furie, în cât, simțind că se înăbușe, își smulse nasturele de la guler și nu termină fraza...

Icarahy răspunse blând:

— Căpitane,... liniștește-te. Senorita, deși prizonieră și în puterea mea, după cum ți-am spus, e tratată cu tot respectul datorit și... mărturisesc spre rușinea mea... că dânsa are avantajul asupra mea.

— Nu minți Icarahy ?

— Nu căpitane, ți-ași spune ceva mai mult, de nu m'aș teme ca bucuria să nu-ți facă rău...

— Doctore, întrebă cu ipocrizie Demonul, pot fără pericol pentru bolnav?...

Dar Sandoval, care se simțea renăscând auzind că senorita trăia, se înfurià:

— Par'că doctorul cunoaște boala mea? Par'că e în stare să-ți spuie dacă pot să mor de bucurie, sau de durere? Răul meu nu e dintre cele pe care-l poate vindeca nici cel mai învățat medic din lume! Vreau să știu în ce constă bucuria atât de mare pe care mi-o rezervi.

— Ei bine! pân'acum n'am putut face pe senorita să se mărite cu Lupul Roșu, cu toate că tutorele său, a consimțit la această căsătorie printr'un act autentic și semnat în toate regula.

Bucuria, care strălucea pe chipul căpitanului făcu loc unei expresii de dispreț și de desgust.

— Știam pe Don Esteban destul de laș ca să despoaie pe pupila sa și s'o silească să-l ia de soț. Dar prin ce amenințare înspăimântătoare ai obținut de la dânsul ca să renunțe la dânsa și mai ales la banii ei ?

— O! e foarte simplu! In modul cum se procedează ca să faci pe un urs să iasă din vizuina sa... prin foame! Don

Esteban e lacom ca și ursul pe cari-l atragi cu mierea, când vrei să-i iei pielea.

— Prin foame ?

— Chiar așa. Și de atunci n'a făcut altceva de cât s'a îndopat întocmai ca un râmător pe care vrei să-l îngrași.

— Nu, nu pot crede. Vrei să glumești, zise căpitanul.

Demonul izbucni într'un hohot de râs și, căutând în buzunar, scoase o hârtie pe care întinse căpitanului, fără însă a i-o da.

— O! infamul! mârșavul! strigă acesta indignat.

— Și acum, reluă Icarahy, să venim la propunerile pe care vreau să ți le fac și pentru care trebuie să mulțumești tot doctorului.

Sandoval avu puterea să-l ia în râs :

— In adevăr, doctore, ești extraordinar că vrei s'ajuți astfel pe un inamic. Mărturisește că ai fi preferat să-mi tai brațele și picioarele și să mă lași apoi să mor, de cât să-mi salvezi viața !

Geromio păli, dar se stăpâni și cu un ton de crudă imputare zise :

— Un rănit, un bolnav sunt ființe sacre. Nu uitați d-le căpitan, medicina e un sacerdoțiu, care are apostolii și martirii săi!

— Bravo, senor Geromio, bine ai vorbit!

Geromio ascunse o strâmbătură pe când Demonul continuă:

— Acum, când ești liniștit în privința Senoritei vreau să-ți fac următoarea propunere, în așteptare ca să mă cunoști mai bine....

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că din vrășmași vom deveni amici și d-ta vei fi unul din șefii mei cei mai...

Sandoval se ridică pe perne strigând :

— Destul! Nici odată! Nici odată nu voi trece la inamic. Să ne oprim aci și să vorbim de altceva.

— Fie. Până ce te voi sili cum am silit și pe *procurador*, zise Icarahy, ridicând din umeri.

— Nici odată!

— Vom vedea, am un mijloc excelent!

— Și care ?

— Mai târziu, când vei deveni iarăși omul, care erai înainte de a te lăsa doborât de durerea de a ști pe Dolores în mâinile Demonului pampasului.

—Oh! ți-ai dat numele pe care-l meriți. Dar, peste opt zile, mâine poate, voi fi iarăși omul pe care-l dorești, omul de care te temi !

— Accept urarea și ca să-ți recapeți forțele și să fii în stare să-mi ții iarăși piept, venisem să-ți propui să locuești în pavilionul construit pe terasa mea printre arbori și răzoare cu flori.

Și cum căpitanul părea surprins, interlocutorul său adăogă:

— Da, doctorul mi-a spus că lipsa de aer și de mișcare, nu mai puțin de cât deprimarea morală, te-au îmbolnăvit. O ședere de vreo săptămână colo sus, te va repune în picioare.

— Aș primi cu plăcere, dacă mă asiguri că senorita Dolores va fi totdeauna tratată cu respectul ce i se datorează, așa după cum mi-ai spus.

— Cu cel mai mare respect, asigură Icarahy, fără să ezite în fața unei minciuni. Dar dacă-ți permit să te faci bine, pun o condiție.

— Care ?

— Ca până ce te vei restabili, să rămâi prizonierul meu pe cuvânt.

— Iată a treia oară de la încarcerarea mea, că încerci să-mi răpești libertatea de acțiune, propunându-mi să fiu prizonier pe cuvânt... Azi ca și atunci, în cuvinte mai puțin aspre și aș spune, chiar cu sufletul ceva mai mișcat, — fiindcă în această propunere e o aparență de bunătate, — datoria îmi impune acelaș răspuns. Nu, refuz, nu vreau să fiu prizonier pe cuvânt.

— E ultimul răspuns, căpitane Sandoval ?

— Nu voi fi trădător al patriei mele și nici sperjur, chiar față de Demon! Căci dacă ți-aș da cuvântul și aș avea posibilitatea de a evada, nu știu dacă aș avea oribilul curaj de a-mi ține jurământul!

— Bine !

Și, ridicându-se, Demonul spuse cu ton grav :

— Atunci, căpitane, fiindcă ai noblețea și curajul de **a** nu ceda, cedez eu.

— D-ta, și de ce? întrebă Sandoval, uimit.

— Pentrucă așa îmi place... De azi încolo îți vei face închisoarea colo sus, fără nici un fel de jurământ. Dar, adu-ți aminte că vei fi supraveghiat cu strictețe și la cea mai mică încercare de evadare... e aci o spânzurătoare nouă care-și așteaptă prima victimă.

Ce cursă se ascundea sub această insistentă a lui Icarahy de-a dori grabnica însănătoșire al prizonierului său ?

Căpitanul nu știa că Demonul îl mințise pentru a doua oară. El nu știa nimic cu privire la Dolores și la Giacinta, de oarece negrul Jaco fusese constrâns să înghită scrisoarea tinerei fete ca să n'o lase să cadă în mâinile Demonului.

Jacobo Fernandez cunoștea cuprinsul mesagiului și-și propusese să-l transmită verbal căpitanului... Dar, fiind prea supraveghiat îl încredințase devotatul Jaco. Vai, lucrurile se terminaseră rău și destinul fusese fatal lui Jaco, pe când Jacobo se întreba în fiece minut ce soarta îl aștepta.

Și căpitanul, care fără să-și dea seama, presimțea mincіunile Demonului, ezita în fața răspunsului ce trebuia să dea, neștiind dacă trebuia să accepte, sau să amâie răspunsul pe a doua zi.

Atunci Icarahy, care se așteptase de sigur la o efuziune de recunoștință nu se putu opri de a-i spune:

— Ce om ciudat ești, căpitane Sandoval! — Eziți? Poate fiindcă am cedat eu? pentrucă n'am insistat mai mult ca să obțin cuvântul d-tale de onoare?

— Nu, dar fiindcă generozitatea d-tale ascunde vreo nouă viclenie a cărei victimă voi fi eu.

Dar, cu tonul cel mai natural, Demonul replică:

— Pe cinstea mea, nu ! ai nevoie de aer, de lumină, de exerciții, de căldura soarelui, și-ți pun toate astea la dispoziție. Dar...

— Dar ce mai e ?

— Nimic, decât că mi-am dat eu singur seama de imposibilitatea unei evadări, afară numai dacă n'ai avea aripi.

— E plicticos! Mai cu seamă că nu eram obligat să jur.

— Tocmai!... nu vei comite nebunia să încerci; în primul rând, ar fi moartea sigură...

— Crezi ?

— Oh! căpitane! sunt sigur. Prea multe obstacole de învins !

— Un om energic face uneori lucruri imposibile.

— Da, imposibile te asigur! cu o gardă permanentă, veșnic de pază, la câțiva pași de d-ta și destul de numeroasă ca să supravegheze câmpia, și să ucidă pe oricine ar încerca să se cațere pe citadela noastră sau să se scoboare de pe ea! Partea de nord e verticală, deasupra unui torent, ale cărui ape furioase târăsc arbori întregi. Această lature a fortăreței e impracticabilă și prin faptul că malul opus e absolut neted ca și când ar fi fost tăiat în plină stâncă.

— Intr'adevăr, zise căpitanul, recunosc că ar fi o încercare destul de temerară din partea mea !

Icarahy adăogă :

— Apoi, cu un ingenios sistem de semnale, zi și noapte, cu tuburi acustice cu o rețea de fire și de sonerii,... am prevăzut totul; e imposibil să atace cineva o sentinelă, fără să-i se vie imediat în ajutor.

— O ! perfect! admirabil! zise căpitanul, câtuși de puțin îngrijorat de acel lux de precauțiuni.

Cu un zâmbet echivoc, Icarahy răspunse:

— Vei constata cu proprii d-tale ochi. Intr'un colț foarte sugestiv, într'un boschet de mimoze spânzurătoarea își înaltă lungul ei braț amenințător spre apus, spre Tobași ai căror ţei va cunoaşte, sper, în curând soliditatea frânghiei care-l aşteaptă.

Apoi, complăcându-se să irite pe căpitan, care începuse să se enerveze, adaogă:

— Fără a mai socoti că dacă o spânzurătoare n'ajunge, mai e alta în corpul de gardă.

Dar Sandoval ridică din umeri.

— Felicitările mele! N'aţi vorbit şi de artilerie? Ar trebui şi un tun! N'aveţi un tun?

— Căpitanul Robert l'a uitat. De altminteri nici unul din inamicii Demonului n'ar îndrăsni să vie să-l atace în refugiul său, nici unul nu se înaltă atât de sus.

— Nu sunt printre aceştia, Icarahy, exclamă căpitanul. Şi ca să ţi-o dovedesc, arată-mi drumul; eu nu mă tem să accept această sfidare a morţii pe care mi-ai oferit-o cu o bunăvoinţă atât de ipocrită.

O privire de ură ţâşni prin masca roşie, din pupilele de oţel albastru ale Diavolului. Dar, prizonierul nu plecă ochii şi îl privi fix.

Şi Icarahy zise atunci:

— Căpitane Sandoval, nu-ţi întind mâna pe care de sigur că din pricina intransigenţei de caracter ai refuza-o; dar nu mă vei împiedica de a-ţi spune că, dacă în clipa asta te urăsc din tot sufletul, nu pot însă să nu admir răspunsul d-tale mândru şi demn.

— Mulţumesc, Diavole, dar doresc, deoarece singur mi-o propui, să ies cât mai curând de aci şi să mă urc să respir aerul curat, aerul care a trecut peste câmpia argentină, aerul care vine din spre Viedma, unde mă voi întoarce într'o zi ca să merg în fruntea batalioanelor, care vor extermina pe banditii d-tale...

Icarahy, izbucni în râs:

— O! doctore Geromio, n'ai exagerat puţin doza întăritorului pe care l-ai dat bolnavului d-tale? Căpitanul Sandoval îmi pare prea belicos pentru un om care a fost vestit de imposibilitatea oricărei încercări ce şi-ar propune să facă.

Geromio murmură :

— Un început de febră, stăpâne! puţină...

— De ce nu spui că delirez! zise ofiţerul, râzând la rândul său... Dar cine va trăi va vedea! Şi voi trăi destul ca să văd pe Demonul pampasurilor lovit de un glonţ ucigător, sau învins şi prizonier al guvernului legitim al Republicei Argentine.

Cei doi bărbaţi cu dinţii şi pumnii strânşi se apropiară unul de altul.

Sfidarea căpitanului trezise în amândoi ura care mocnea sub cuvintele înşelătoare. Şi căpitanul strigă:

— Ţi-am spus să-mi arăţi drumul; vreau să fiu pus în faţa dificultăţilor pe care mi le-ai descris, vreau să fiu în faţa spânzurătoarei celei noui!

Icarahy strigă la rândul său:

— Fie! Dar te vestesc pentru ultima oară! Nu încerca nici o evadare, dacă ţii ca spada d-tale, într'un viitor nesigur încă, să rămâie în serviciul republicei voastre argentine... Te sfătuesc chiar s'aştepţi ca republica însăşi, în lipsa lui Dolores Alcanta, să verse pentru d-ta răscumpărarea pe care i-o va cere Demonul pampasului.

Dar Sandoval replică cu violenţă:

— Republica nu va avea nimic de plătit. Căci eu te sfidez. In mai puţin de o lună vei afla cu uimire amestecată cu furie că am fugit şi că am ajuns la Viedma... afară numai dacă bandiţii d-tale nu mă vor aduce îndărăt ca prima oară.

— Sau dacă senor Barabba nu te va fi spânzurat...

Căpitanul Sandoval, fără voie, îşi stăpâni cu greu fiorul care-l străbătu la gândul unei morţi atât de ruşinoase pentru un soldat viteaz ca dânsul.

Şi cum Demonul râdea, el îi răspunse cu violenţă:

— Râsul d-tale e un miorlăit sinistru, care nu mă înspăimântă. Să mergem spre viaţă şi libertate... libertate şi răzbunare cumplită.

— Incearcă, zise Icarahy. Şi vezi că te sfidez şi eu, de vreme ce nu te trimit la carceră, după cum ar merita cuvintele d-tale.

CAPITOLUL III

Sfidarea sângeroasă

In ce privește obstacolele de învins și pericolele de evitat căpitanul Sandoval, când se văzu singur cu două sentinele în noua sa închisoare, — căci pavilionul din grădină nu era decât o închisoare, — recunoscu, fără voie că Demonul nu exagerase. Și totuși, nu se dezolă. De altminteri pentru un moment n'avea de cât să urmeze prescripțiile lui Geromio și să recapete puteri. Cât pentru evadare, spera într'un miraculos concurs de împrejurări, care să-l ajute la îndeplinirea planului său.

In așteptare, Demonul plecă spre Cordilieri, unde îi se semnalase sosirea unei caravane de bogați comercianți argentini. Apoi trebuia să asiste la un consiliu de revoluționari, în Insula Șerpilor în mijlocul Bălții Morții.

Acolo patru cavaleri, în frunte cu Granollers trebuiau să-l întâlnească. Era escorta locotenentului care, se dusese la Viedma ca să încaseze cele trei milioane de pesetas smulși lui Don Esteban de Lucca.

Granollers se ducea la Insula Șerpilor direct, întorcându-se de la Viedma pentruca stăpânul său să poată împărți o parte din milioane printre capii secțiunilor revoluționare cari să-și poată pregăti trupele la primul semnal al Demonului pampasurilor.

Pe de altă parte, niște spioni ai acestuia descoperiseră în alt punct al Bălții morții o mică insulă unde se adunau în secret marii capi Tobas, magii și vrăjitoarele tuturor triburilor de indieni. Aci trebuia să aibă loc o mare adunare la care avea să asiste și senorita Dolores cu nedespărțita sa Giacintă și marea vrăjitoare Nutria.

Despre toate acestea vorbise Cardon, — șeful corpului de gardă din apropierea pavilionului ocupat de Sandoval, — cu căpitanul Robert, într'o noapte, pe când amândoi ședeau pe terasă rezemați cu coatele de parapetul acesteia. Dar numele lui Dolores şi al însoţitoarelor sale fuseseră pronunţate atât de încet, în cât căpitanul ascuns îndărătul unui cactus nu le putuse auzi.

Ar fi putut afla multe alte lucruri interesante, dacă n'ar fi fost nevoit să iasă din ascunzătoare, dându-şi seama că sentinelele îl căutau pretutindeni.

Se duse şi se culcă pe patul său şi pe când se prefăcea că doarme, socoti că avea puţin timp ca să întocmească planuri şi să pregătească evadarea.

Şi a doua zi avu surpriza de a întâlni în grădină o bătrână, un fel de ţigancă, de sălbatecă cu aspectul respingător, care flecărea cu Ramon, de gardă în momentul acela, pe când Cardon şi Robert cu o parte a garnizoanei se duseseră în întâmpinarea lui Rascas şi a oamenilor săi, înapoindu-se dintr'o expediţie.

Era expediţia împotriva caravanei semnalată cu câteva zile în urmă. Operaţia reuşise de minune fără pierderea niciunui om. Pe când trupele, sub comanda lui Robert, dispăreau îndărătul unei coline, o patrulă care se înapoia la refugiu întâlnise pe bătrâna pe care o vedea acum Sandoval. Femeea aceasta le povesti că era ţigancă din Cordova şi că venea din acel oraş spre a se duce la Angeles din Chili. Caravana din care făcuse parte fusese atacată de Tobas şi toţi luaţi prizonieri, afară de ea şi de câţiva *gauchos*. Ea se urcase în crupă pe calul unuia dintre aceştia. Dar *gauchos* se rătăciseră în pampas şi fiind din nou atacat de Tobaşi o luaseră iar la fugă.

Calul gaucho-ului care o luase în crupă nemai putând însă duce o îndoită greutate, stăpânul lui o aruncase jos de pe şea. Se ascunsese printre ierburi şi când se făcuse ziuă rătăcise la întâmplare. In sfârşit, întâlnise pe cavalerii Demonului, cărora le fu milă de dânsa şi o luaseră cu ei.

— Vă voi ghici trecutul şi viitorul în palmă şi din tarohi, şi în multe alte feluri. N'o să vă pară rău că m'aţi luat.

Şi ştiind că nici căpitanul Robert nici Cardon nu erau în refugiu şi convinşi că tovarăşii lor de arme rămaşi în sala de gardă s'ar distra cu plăcere pe seama bătrânii, o duseseră la fortăreaţă, fără măcar să-şi dea osteneala să-i lege ochii pe drumul subteranei.

Ea uimise cu ştiinţa sa pe soldaţii, sergenţii şi caporalii cari o consultaseră şi unul dintre aceştia care, când era de gardă pe terasă prinsese simpatie de căpitanul Sandoval, propuse să i-o prezinte, ca să-i mai risipească gândurile negre, care-l consumau.

Locotenentul Ramon dete permisiunea ca bătrâna să fie dusă în faţa prizonierului. Văzând un inel pe care bătrâna îl purta în deget în mod foarte ostentativ, Sandoval care-l recunoscu căci îl văzuse adesea în degetul lui Dolores, pricepu imediat că era trimisă de dânsa.

Ca să nu trădeze pe bătrână, mai întâi refuză, dar apoi, mai îndulcindu-se, sfârşi spre a accepta serviciile sale.

— Veţi vedea, căpitane, e extraordinară! In orice caz vă va distra, zise Ramon.

Sandoval mulţumi şi îi oferi o ţigară, pe care acesta o aprinse, depărtându-se spre a-l lăsa singur cu bătrâna.

— Don Sandoval, senorita Dolores vă salută, curaj.

Această femee era, Nutria, îndrăzneaţa, vicleana, eroica vrăjitoare a Tobaşilor, care străbătuse singură o parte a prairiei.

Ea vesti pe căpitan de planurile lui Dolores pentru salvarea lui. Marele mag plecase la Viedma cu un bilet de la tânăra fată către bancherul său. Trebuia să se întoarcă cu o sumă importantă, cât pentru cele nouă milioane, le luase Lupul roşu.

— Speraţi! aveţi încredere în mine! Dacă nu veţi izbuti să evadaţi cu toate că acum voi căuta eu să vă înlesnesc fuga... vă vom elibera în orice caz în urma atacului pe care-l pregătesc Tobaşii împreună cu toate triburile indiene pe care Icarahy le-a izgonit din pampas.

Pe când voia tocmai să-i strecoare în mână un pacheţel, pe care-l ascunse repede în rochia ei murdară, locotenentul Ramon se apropiă şi spuse:

— Mi se pare, babo, că tu plictiseşti pe căpitan în loc să-l distrezi, căci nici n'ai reuşit să-l înveseleşti nici să-l faci să vorbească... Tot timpul numai tu ai vorbit.

Nutria răspunse:

— Vedeţi, frumosule ofiţer, că pân'acum ceeace e scris în mâna stângă nu e tocmai clar, afară numai de ceeace priveşte trecutul.

Şi, întorcându-se spre Sandoval, adăogă:

— Căpitane, semnul lui Marte e destul de pronunţat. Nu v'am spus poate adevărul în privinţa trecutului şi a prezentului?

— Multe adevăruri... dar viitorul e care mă interesează mai mult! răspunse căpitanul.

— Daţi-mi atunci mâna dreaptă ca s'o compar cu cea stângă. Şi începu să înşire o mulţime de palavre care făcură pe Ramon să râdă cu poftă şi să spuie, ridicând din umeri:

— Nu ştiu zău cum de-au găsit-o camarazii atât de extraordinară. Sunt de părere să punem să-i dea câteva nuele, e o şarlatancă.

— Nu, Ramon, zise căpitanul, cu răceală. Vreau să văd până la ce punct va împinge comedia; asta mă va distra mai mult de cât ceeace mi-a spus.

Nutria își luă un aer scandalizat și asigură că v'a chema spiritul s'o inspire.

— Afară numai, zise ea pe un ton amenințător, dacă persistați în ideea de a mă bate cu nuielele, atunci voiu fi nevoită să fac de urât locotenentul și întregei garnizoane.

Ramon, ca majoritatea briganzilor, credea mai mult în diavol de cât în Dumnezeu. Erau superstițioși cum sunt, în general, toți argentinii. Amenințarea bătrânei avu darul să-l potolească și-l făcu să-i spuie împăciuitor:

— Vei fi condusă în fața Demonului, stăpânul nostru, care sunt sigur că-ți va da o escortă până la frontiera Chili-ului. Acolo vei găsi vreo caravană în drum spre Angeles.

Și întorcându-se spre Sandoval, adăogă:

— Când veți fi sătul de a o mai asculta, chemați-mă și voi da ordine să fie tratată după cum am promis.

Când îl văzu depărtându-se Nutria strecură repede pachețelul în mâna lui Sandoval, zicându-i:

— Un praf dizolvat într'un pahar cu apa în care se udă țigările și tutunul, ca să le împrospăteze. E de ajuns cât iei cu vârful degetelor pentruca orice fumător să adoarmă imediat, fără să aibă forța să lupte contra somnului.

Un regiment întreg poate sforăi douăzeci și patru de ore, fără să se miște, nici să se trezească, chiar de ai da cu tunul lângă ei. Un pachet într'o sticlă cu un lichid oarecare produce acelaș efect; două pachete ar otrăvi pe băutori, fără un strigăt, fără agonie, fără suferință, chiar dacă n'ar bea decât o inghițitură.

Preparați câteva țigări astă seară pentru cei cari vă vor păzi. Vă veți da seama de eficacitatea acestui praf miraculos al cărui secret l-am găsit eu și bărbatul meu, marele mag, mulțumită unei antice formule a unei strămoașe a mea, regina țigăncilor din Spania.

Apoi, scoase din rochie un alt pachet și-i spuse:

— Hârtia acestuia e roză. Curioșilor cari v'ar întreba, le veți răspunde că e sare pentru a conserva dinții. Un prăfuleț înainte de a bea sau de a mânca, vă va prezerva de otrava pe care v'am dat-o, dacă, din răzbunare, sau din bănuială, ați fi silit să gustați din vreo mâncare otrăvită sau să beți din lichidul mortal preparat de dv., sau să fumați din țigările îmbibate cu venin.

Puteți să vă serviți imediat de aceste prafuri și când veți fi liber, vă veți duce la Viedma, unde vă veți lua trupe cu care să atacați pe Demon, ale cărui zile sunt numărate. Voi asista la agonia sa pe rugul fatal.

— Să dea Dumnezeu ca profeția d-tale să se împlinească și să pot contribui cu trupe regulate la acest act de dreptate răzbunătoare. Iți mulțumesc, Nutria, — fiindcă așa te chiamă,—și-mi pare rău că n'am pentru un moment nimic de valoare pe care să ţi-l dăruiesc, căci Demonul nu mi-a luat numai spada, dar şi cele mai neînsemnate obiecte pe cari le posedam.

Nutria zâmbi:

— Ei bine, vă voi face eu un dar, căpitane! Primiţi, vă rog acest mic creion de aur. Senorita mi l'a dat, după ce a terminat a doua scrisoare pe care v'a trimis-o prin Jacobo.

— Dă-mi-l, dă-mi-l, Nutria, ca să scriu şi eu la rândul meu cuvinte de afectuoasă speranţă...

— Păstraţi acest talisman, care vă va face s'ajungeţi la Viedma. Dar, nu încredinţaţi nimărui vreun mesaj, căci Diavolul l'ar putea confisca şi atunci aţi fi pierdut.

— O ştiu prea bine! După cum aţi fi şi voi şi Dolores şi toţi aceea cari vă veţi duce la marea adunare din Insula din Balta Morţii.

Şi căpitanul povesti Nutriei convorbirea pe care o surprinsese într'o noapte. Dar aceasta îi răspunse:

— O! voi avea timpul să vestesc pe Tobaşi de pericolul care îi aşteaptă, chiar astă seară, de oarece escorta care trebue să mă conducă la lagărul Demonului va fi masacrată pe drum.

— Vai! Dar dacă senorita va cădea, prin cine ştie ce cursă mişelească, în ghiarele Demonului? Murmură Sandoval.

— După atâtea luni de când Tobaşi ţin în cumpănă pe Diavol şi pe oamenii săi, desigur că nu, când vor fi ajutaţi de toţi din jur, se vor lăsa să fie înşelaţi şi să le răpească pe sonorita Dolores.

Căpitanul voi să răspundă când locotenentul se apropie.

— Ei bine căpitane, păreţi mai puţin plicitsit... Vrăjitoarea a primit inspiraţia de la spirit?

— In mod extraordinar!... Mi-a vestit unele lucruri... Dar, vom vorbi diseară, când vom fuma împreună.

— A! cu plăcere. Păcat, bătrâno, că escorta te aşteaptă căci te-aşi fi pus să-mi mai prezici şi mie ceva interesant.

Nutria se înfipse în faţa lui, îl privi ţintă în ochi şi pe când el pălea îi zise cu glas energic:

— Inainte de sfârşitul lunii,... vei fi un om mort şi cadavrul tău va spânzura colo sus!... E interesant asta?

Urmărind privirea şi gestul vrăjitoarei, Ramon se întoarse şi-şi acoperi obrazul cu amândouă mâinile, văzând spânzurătoarea.

Apoi, voi să se repeadă la bătrână, dar aceasta îl opri:

— Nu m'atinge! Oricine m'ar atinge azi şi-ar vedea mâinile uscându-i-se.

— Bine. Strigoaică afurisită! Să ne scoborîm repede, zise el. ne mai îndrăsnind să se uite la Nutria. ai cărei ochi întâlniră pe aceia ai căpitanul Sandoval, cari străluceau de bucurie.

Și ceeace spusese ea se înplini.

La vreo câteva sute de metri de lagărul Demonului, pe malurile Bălți Morței se înălță deodată o imensă clamoare. Sentinelele deteră alarma. Recunoscuseră strigătul de luptă al Tobașilor. Dar noaptea fiind prea întunecoasă Demonul dete ordinul să se aștepte ivirea zorilor spre a face o recunoașetre, al cărei rezultat îl umplu de furie.

Fură găsiți patru cavaleri morți. Fuseseră scalpați, o săgeată era înfiptă în pieptul unuia din ei.

Ce însemna prezența acelor oameni, cari aveau desigur vreo veste gravă de adus de la fortăreață?

Demonul, vrând să afle imediat, plecă însoțit de vreo sută de oameni călări.

Ajuns la cinci sute de metri de strâmtoarea dintre stânci, care ducea la refugiu, văzu vreo cincisprezece din oamenii săi luptând cu furie împotriva unor Tobași, în fruntea cărora era o femee ciudată, care gesticula furioasă.

— Ce e asta? Au început și femeile să se războiască împotriva mea? Și râzând:

— Dacă cel puțin ar fi frumoasa Dolores în locul gogoloiului ăsta de grăsime și de zdrențe murdare, ar merita poate osteneala să ridic spada ca să capturez pe tânăra și frumoasa amazoană!

Dar, văzând pe oamenii săi, gata să fie doborîți de tobași, Demonul se repezi în fruntea trupei sale, șarjând pe inamici.

— *El Diavolo!* urlară aceștia surprinși de prezența neașteptată a terbilului inamic, pe care-l credeau la douăsprezece leghe depărtare. Și întorcând caii, o luară în galop. Dar douăzeci de tobași cari fuseseră înconjurați fură duși în refugiu. Acolo, Demonul îi interogă mai ales în privința femeei care îi conduceau. Toți tăcură, unul singur, un tânăr curagios și energic strigă cu un ton de sfidare:

— Femeea e marea noastră vrăjitoare,.. Nutria!

Cât pentru scopul expediției, iată-l: să surprindem și să măcelărim garnizoana voastră, să eliberăm pe marele nostru șef alb, Coyotul, pe care nu ni l'ai înapoiat!.. N'am îndeplinit ordinul, mor cu curaj, căci mi-ai luat armele!

— Și cine ți-a dat acest ordin?

— Șeful lagărului tobașilor!

— Aha! Și vrea să-i dau înapoi pe Coyot?

— Da, vrea!

— Ah mă face să râd! izbucni Icarahy.

— Da! replică indianul. Dar după cele ce mi-ați răspuns trebue să spun marelui șef că ați omorît pe șeful nostru alb, Coyotul?

— Ce face?... Dar, cu ce drept îndrăsnește șeful lagărului să puie astfel de întrebări Demonului, stăpânul suprem al pampasului?

— Pentrucă, dacă Demonul a ucis pe Coyot, calea războiului va rămâne deschisă între tobași și araucanii lui Icarahy.

— Tinere șef îndrăsneț și curagios, căruia îți dăruesc viața spre a-ți servi de lecție, — replică Demonul pampasului, vei vedea cum răspund eu sfidărilor. Și chemă cu glas tremurător de furie:

— Barabba, adu-mi pe Jacobo!

Tânărul metis apăru după cinci minute, într'o stare de nerecunoscut, atât era de palid și de slăbit.

— Barabba, zise Icarahy. Tu și ajutoarele tale, duceți-vă și tăiați imediat capetele acestor oameni, exceptând pe șeful tobaș și pe Jacobo. Ii vei lega pe amândoi pe un catâr, apoi veți atârna de păr capetele celor nouăsprezece tobași și veți prinde pe pieptul tânărului șef această scrisoare... E răspunsul meu către șeful lagărului. Jacobo i-l va citi. Și întorcându-se la Jacobo:

— Mesagere care m'ai servit și m'ai trădat primind mesagiul prizonierei tobașilor pentru căpitan, ascultă... Iți lăsasem viața pentru ca pedeapsa să fie și mai crudă. Acum e rândul Tobașilor să-și răsbune pentru executarea celor nouăsprezece războinici

Și fără ca un mușchi să se miște pe chipurile condamnaților, fără ca un murmur să le scape din gură, nefericiții porniră la moarte cu pas sigur; și cei rămași încă în viață priveau fără să clipească trupurile decapitate ale căror capete cu ochii eșiți din orbite se rostogoleau la picioarele lor.

După o oră catârul cu cei doi grațiați de Demon și cu cele nouăsprezece capete ale executaților eșea condus de mai mulți bandiți și ajungea fără piedici în apropierea lagărului tobașilor.

Cavalerii Demonului goniră catârul care porni în galop luând-o drept înainte. Dar după câțiva metri se opri brusc speriat de o clamoare formidabilă și fu înhățat de coamă de zece mâini vânjoase.

Aceia cari 'l opriseră scoaseră strigăte de uimire și de oroare.

— Jacobo! Dar e Jacobo! strigau ei! și în ce stare! Desigur o nouă invenție a stăpânului.

— Da, da, zise Jacobo, duceți-mă în lagăr. Vreau să-mi desmorțesc picioarele.

Bandiții erau gata să taie frânghiile care îi paralizase mișcările, dar el le strigă:

— Nu, nu. Suntem prea aproape de tobaşi, repede priviţi colo!...

Intr'adevăr, de departe se vedeau venind în spre ei nişte călăreţi. Bandiţii săriră pe cai, trăgând după ei catârul şi sinistra lui povară.

După o cursă relativ scurtă, şeful indian şi Jacobo erau în faţa lui Rascas. După primele efuziuni, Jacobo povesti unchiului său tot ce i se întâmplase dela întoarcerea sa la refugiu.

Jacobo şi tânărul şef Tobaş fură trataţi cu o deosebită atenţie, iar primul avu o lungă convorbire cu unchiul său în urma căreia acesta decise să-l ţie de acum înainte pe lângă dânsul fără ca Demonul să ştie.

— Şi dacă ţi se întâmplă ceva din pricina mea, exlamă Jacobo, sau dacă stăpânul te-ar maltrata pe nedrept, jur că'l voi ucide!

Rascas îi strânse mâna apoi chemă pe tânărul şef tobaş şi îl vesti că va fi din nou legat pe spinarea catârului şi trimis la ai săi.

Jacobo îi citi şi îi tălmăci scrisoarea Demonului, care era o sângeroasă sfidare menită să facă să izbucnească războiul în cele patru unghiuri ale pampasului.

Demonul scrisese:

„Aceasta e soarta rezervată şefului lagărului şi tutulor tobaşilor, cari vor îndrăsni să se apropie de refugiul Demonului pampasurilor, care a ucis cu mâna lui pe Coyot!

Tobaşii să jertfească pe Jacobo, trădătorul, pentru sufletul Coyotului. Aşa a hotărît Icarahy şi neîndurata sa judecată...".

Ai înţeles? zise Rascas prinzând mesagiul pe pieptul tânărului şef. Iţi vei aminti ceeace ţi-a citit Jacobo?

— Cuvânt cu cuvânt; de altminteri marele mag ni'l va citi în adunare. Demonul va afla apoi cum ştiu Tobaşii să-şi răzbune morţii.

— Destul! Du-te la ai tăi şi să dea Dumnezeu să ne întâlnim pe câmpul glorios de luptă. Rascas făcu un semn. Şeful tobaş fu legat şi trimis la ai lui; cavalerii cari îl escortau, printre cari era şi Jacobo se retraseră văzând apropiindu-se un grup de tobaşi cari înconjurară catârul şi povara sa.

. . . .

Fu mare sfat în lagărul tobaşilor. Mai întâi marele şef al lagărului îşi expuse pretenţiile cu privire la tânăra prizonieră; dar marele Mag şi Nutria declarară că şeful lagărului, deşi un războinic de valoare, nu se acoperise încă de glorie şi de răni în aşa mod în cât să merite să ia de soţie pe aceea care era considerată acum regina venerată a Tobaşilor.

Şeful lagărului protestă, dar se izbi de o opoziţie foarte puternică din partea majorităţii sfetnicilor pentru cari, în momentul de faţă, magul şi soţia sa erau eroii zilei, iar senorita Dolores le provoca admiraţia şi recunoştinţa.

Marele mag se înapoia din Viedma cu banii pe care Dolores îi împărţise cu generozitate pentru Tobaşi. Bătrânii sfetnici fură deci de părere să păstreze pe Dolores pentru căpitanul Sandoval.

Şeful lagărului înţelese că nu-i rămânea altceva de făcut de cât să se prefacă resemnat.

. . . .

Cele ce preced fură povestite de un tânăr tobaş luat prizonier de Rascas. Iar cei cari ascultau povestirea erau Rascas, Jacobo şi câţiva bandiţi.

Tânărul tobaş conchise :

— Dar şeful lagărului hotărî să răpească în taină pe senorita şi pe metisa Giacinta.

La aceste cuvinte, Jacobo sări ca ars şi apropiându-se de indian bâlbâi :

— Ce-ai spus? Metisa Giacinta? logodnica mea?

— Răbdare, spuse tânărul tobaş. Şeful lagărului şi fratele său, care voia să-l ajute n'au izbutit în planurile lor. Nutria a dezarmat pe şef, iar senorita căreia marele mag îi dase arme, a ucis pe fratele şefului, în clipa când voia să răpească pe Giacinta. A doua zi senorita a fost judecată. Dar nu fu condamnată, iar şeful lagărului, după ce fu legat de parul de tortură şi înconjurat de cuţite asvârlite de cei din jur, a jurat să apere pe senorita, logodnica marelui căpitan alb, Sandoval, chiar cu preţul vieţii sale...

— Bravo ! iată o avenutră care s'a terminat bine ! zise Rascas.

— Dar pe Giacinta cine o apără ? înrtebă Jacobo, îngrijorat

— Dar, nu e şi dânsa inviolabilă ?

Regina albă a Tobaşilor o protejă răspunse tânărul indian.

Liniştit, Jacobo scrise câteva rânduri pentru logodnica sa şi i le încredinţa pe când Rascas îl întreba :

— Şi unre va avea loc întrunirea ?

Privirea Tobasului întâlni pe a lui Jacobo, care aveau o expresie atât de îngrijorată, în cât indianul înţelese.

Răspunse :

— Restul, şefule alb, nu vi'l pot spune... E un secret pe care nu'l voi destăinui.

— Bine faci ! strigă Jacobo. Ar fi fost o trădare şi ţi-aş fi implântat în inimă acest pumnal...

— Mulţumesc, Jacobo, că m'ai cruţat cu toate că sunt pentru tine un duşman...

Indianul zâmbi. Şi ca şi când n'ar fi fost prizonierul banditilor Demonului, adăogă:

— Reîntoarce-te la noi... Marii şefi vor judeca...

— Nu, răspunse Jacobo. Am jurat să servesc pe Diavol, atunci când speram să fie victorios; deşi m'a tratat cu atâta cruzime, nu-mi voi călca cuvântul.

Dar Rascas obţinuse dela Tobas informaţii prea importante ca să nu-şi ţie promisiunea de a-i reda libertatea. Şi când acesta plecă, trimise o stafetă la refugiu ca să vestească pe stăpân de evenimentele ce se pregăteau.

Ştafeta fu însă prinsă şi ucisă de câţiva tobaşi chiar în faţa refugiului, ale cărui sentinele asistară neputincioase din înălţimea terasei la scalparea şi decapitarea nenorocitului. Tobaşii înfipseră capul victimei lor într'o suliţă pe care o implântară la două bătăi de puşcă de fortăreaţă. Această nouă dovadă de îndrăsneală exasperă pe Demon, care ordonă să-i fie adus locotenentul Ramon.

Il trimisese la carceră pentru că lăsase pe Nutria să pătrundă în refugiu.

— Vezi, Ramon, îi zise Demonul, când locotenentul fu în faţa sa, lângă parapetul din spre vestul prairiei... vezi capul acela al unui dintre cavalerii noştri, decapitat de Tobaşi?... Ei bine, e opera ta. Mâine Nutria va încerca să forţeze intrarea refugiului nostru cu trupe mai numeroase de cât cele precedente. Rezultatul va fi acelaş, dar totuşi ei vor fi îndrăsnit să vie să mă provoace până sub zidurile mele!

Şi cum Ramon plecă fruntea, fără să îndrăsnească a-l privi, Demonul ordonă:

— Barabba, ţi-l dau... Atârnă-l de spânzurătoarea aceea, care aşteaptă de atâta vreme botezul morţii. Du-te, Ramon, vei servi de exemplu şi de sperietoare!

Şi, întorcându-se spre căpitanul Sandoval, care admira cu răceală repeziciunea cu care Barabba, — mereu surâzător, — lega pe prizonier, Icarehy adaogă:

— Presupun că vizita Nutriei a încurajat planurile d-tale de evadare... Dar adu-ţi aminte că la cea d'întâi încercare vei lua locul lui Ramon.

Căpitanul dete din umeri.

Demonul făcu un semn lui Barabba care trecuse laţul după gâtul nefericitului Ramon.

Sandoval se depărtă ca să nu vadă execuţia, pe când la un nou semn al stăpânului, Barabba apucând în braţe pe condamnat îi făcu vânt peste parapet, unde corpul se legănă câteva clipe.

Satisfăcut, Demonul se scobori în cabinetul său, scrise câteva scrisori pe care le împărţi ştafetelor şi după ce-şi chemă cavalerii, porni din nou spre Insula Şerpilor.

Știri grave îl așteptau acolo. Află că adunarea tobașilor, înaintată cu câteva ore, avusese loc pe când el se înapoia la refugiu. Pierduse iarăși ocazia de-a putea pune mâna pe Dolores.

Tobasii, vestiți de Nutria fuseseră atât de bine pregătiți în cât pricinuiseră noui pierderi oamenilor comandați de Raseas.

A! era timpul pentru Demon ca Granollers, omul de încredere trimis la Viedma, să se înapoieze cu cele trei milioane *pesetas* ale lui don Esteban spre a spori cu noi contingente de araucani si de puelsci trupele sale decimate și demoralizate !

CAPITOLUL IV

TRAGICA CONFUZIUNE

Străin de toate acele intrigi, mai mult sau mai puțin dramatice, Zomba își trecuse timpul în cea mai perfectă liniște, stând într'un vast fotoliu din infirmeria refugiului. Doctorul Geromio îl îngrijise cu o deosebită solicitudine spre a-i vindeca rănile destul de adânci pe cari le avea pe tălpile picioarelor. Și Zomba își petrecea timpul în mod plăcut punând pe doctorul Geromio și pe banditul, care-i servea de infirmier, să-i povestească extraordinarele isprăvi ale lui Icarahy. Nu era de loc îngrijorat de soarta cercetașilor. Își zicea în gând că desigur îi vor regăsi urmele și vor sosi la refugiu, unde vor fi primiți în calitate de prieteni, după cum ordonase Demonul.

Trebue să mai adăogăm că Zomba fusese foarte prudent în darea informațiilor asupra tinerilor săi stăpâni. Nu vorbise despre întâlnirea cu omul cu masca roșie, de cadavrul pe care 'l crezuseră al lui Don Esteban, nici de banii pe cari îi găsiseră asupra acestuia.

Vorbise de cercetași ca de niște călători cari vizitau regiunile pitorești ale Americei de sud.

Icarahy, care mai înainte mergea adesea în orașele argentine, citise în ziare lungile dări de seamă din care află cine erau cei trei cercetași din Italia.

Dar, cum pentru dânsul nu erau de cât călători italieni, cărora n'avea de ce să le ia bani de răscumpărare, — preocupat de luptele actuale, — nu se mai îngrijise de ei.

Bravul Zomba nu se înșelase gândindu-se că stăpânii săi îi vor găsi urma.

Intr'adevăr, când Marius izbuti să-şi stăpânească minunatul cal luat din turma de cai sălbateci ai prairiei se opri şi fu în curând ajuns de Raimond, de Jan Bart şi Tehuam-Peq. Aceştia galopând mereu fără să se uite înapoi, nici nu-şi daseră seama că Zombarămăsese în urmă. Dar, când după ce admirară frumosul animal capturat de Marius, voiră să-i puie şeaua de pe vechiul cal al acestuia, constatară, cu surprindere că nici el, nici Zomba nu erau în urma lor.

— Cum se poate ca Zomba să rămâie în urmă, zise Raimond, şi de ce?

— Să ne înapoiăm şi noi, zise Marius, desigur că-l vom regăsi. Se înapoiară deci, în trapul cailor, dar cu cât înaintau cu atât erau mai uimiţi că nu vedeau pe cei pe cari îi căutau.

— Mii de pipe! bombăni Marius. Să fi rămas cu atâta în urmă?

— Eram atât de preocupaţi să te urmărim explică Raimond, că nu ne-am întors nici măcar odată ca să vedem dacă Zomba era în urma noastră.

— Şi-apoi tropotul cailor noştri ne împiedica să ne dăm seama că nu se auzea şi al calului lui Zomba, adăogă Tehuam-Peq.

Din momentul în care trecuseră torentul şi Zomba se oprise până în momentul în care ajunseseră pe Marius, trecuseră nu mai puţin de patru ore; le trebui şase ca să se înapoieze la torent. Intre timp se înoptase; din fericire însă cerul era limpede şi luna strălucea în toată splendoarea aşa că era o lumină ca de zi. Când fură pe malurile torentului, recunoscură uşor că Zomba se oprise acolo şi că pornise apoi în susul curentului.

Porniră şi ei în aceeaşi direcţie şi Tehuam-Peq scoase o exclamaţie guturală, dându-şi imediat seama de cele ce se întâmplase. Explică celor trei cercetaşi, cari de altminteri îl înţeleseseră imediat, sensul nenumăratelor urme rămase pe teren, care arătau precis că mai mulţi oameni atacaseră pe Zomba pe când acesta era îngenunchiat pe malul râului şi apoi îl luaseră cu dânşii.

— Nu e decât un singur lucru de făcut, zise Raimond. Să ne luăm după ei şi să liberăm pe bravul Zomba.

Cum nu se vedea nici cea mai mică urmă de sânge, era evident că nu fusese nici o luptă și că, probabil, Zomba era în viață.

— Trebuie să fie prizonierul unui mic grup de Tobași, observă Tehuam-Peq sau al vreunei ariergarde a Demonului pampasurilor.

In orice mod nu riscă nimic, căci nici Tobașii nici oamenii Demonului n'au obiceiul să măcelărească pe prizonierii lor, când aceștia nu sunt de rassă spaniolă.

Vom regăsi pe Zomba viu și sănătos și cel mai rău lucru ce vi se poate întâmpla, dacă tobașii sau oamenii Demonului sunt prea numeroși ca să-i atacăm, — e să fiți obligați să plătiți o sumă oarecare spre a-l răscumpăra.

Această idee făcu pe cercetași să râdă de oarece acest caz nu fusese prevăzut în aventurile lor. Și le venea să râdă de oarece știau că puteau da orice sumă pentru bunul Zomba, în tocmai cum ar fi făcut un suveran pentru un general prins de armata inamică.

Se așezară deci să se odihnească și să mănânce puțin lângă urmele găsite. Acestea nu părăseau regiunile umede și erau foarte adânc incrustate în pământul argilos. Când se depărtară de Rio Negro se afundară într'o vale unde se rătăciră; dar era firesc că trebuiau să meargă înainte, după cum făcuseră desigur și răpitorii. După ce merseră o jumătate de oră prin vale, ajunseră la o bifurcație. Valea se împărțea în alte două văi mai strâmte, una spre sud-est, alta spre sud-vest. Acolo caii nu lăsaseră urme și călătorii rămaseră încurcați. Araucanul Tehuam-Peq nu știa în ce loc anume se găsea refugiul Demonului, așa că erau nevoiți să se bazeze pe întâmplare.

— Să mergem spre sud-vest, decise Raimond, dacă după patru sau opt ore de drum nu găsim nimic, nici chiar străbătând terenuri care păstrează urmele, ne va fi ușor să ne întoarcem și să luăm celălalt drum. Sfatul era bun și fu imediat

La amiazi se opriră lângă un *chapparal*, la umbra câtorva arbori și Marius, ca de obicei, prepară prânzul. Iar după ce mâncară, porniră din nou la drum. In după amiaza aceea merseră fără nici un rezultat. Dar, cum terenul era dintre acelea care nu păstrează urme, continuară să meargă înainte. Cercetașii hotărâseră să meargă până se înopta, apoi să ridice cortul si să doarmă, căci aveau nevoie de repauz, după veghea din noaptea precedentă. A doua zi aveau de gând să se întoarcă înapoi ca să pornească pe cealaltă vale. Erau plini de încredere. Nu se îndoiau nici o clipă că vor găsi pe Zomba curând sau mai târziu. Această încredere era datorită informațiilor lui Tehuam-Peq asupra obiceiurilor pampasului.

Spre seară, călătorii hotărâră să se adăpostească îndărătul unei stânci, care se înălța stingheră în vasta câmpie și să vegheze pe rând căci se temeau de eventualele atacuri din partea haitelor de lupi roșii cari infestează prairia și chiar din partea bandiților indieni cari o străbat în lung și'n lat.

Descălecară și se pregăteau să ridice cortul, când auziră un strigăt gutural și se pomeniră față 'n față cu trei oameni îmbrăcați ca *gauchos,* dintre cari unul purta o mască roșie.

Tehuam-Peq scoase acel strigăt pe care cercetașii îl recunoscură în mod mașinal. Cât pentru cei trei oameni, ei se năpustiră asupra tinerilor ridicând pumnalul cu două tăișuri, — arma favorită a gauchilor din pampasuri. Primul gând al cercetașilor fu că se găseau în prezența Demonului pampasurilor, acela pe care'l mai văzuseră odată și cu care mai luptaseră. Se înșelau asupra primului punct, dar nu și asupra celui de-al doilea.

Era, într'adevăr, Lupul roșu, care îi ataca împreună cu doi tovarăși.

— A! mii de pipe! răcni Marius, ne vom lua revanșa! El ne-a răpit pe Zomba!

Ideea era atât de firească pentru ei, — de oarece ignorau prezența în pampas a doi oameni cu masca roșie, încât Raimond și Jan Bart fură și ei cuprinși de aceeași furie ca și camaradul lor; și imboldiți de furie și de necesitatea de a se apăra, puseră și ei mâna pe pumnale și se năpustiră asupra gauchilor.

E ușor de închipuit ce dârză fu lupta! Vigoarea bandiților întrecea pe a tinerilor, dar aceștia erau de sute de ori mai mlădioși, mai sprinteni, mai iuți și Tehuam-Peq le sări imediat în ajutor. Intâmplarea pusese pe Marius în fața omului mascat, pe când tovarășii săi luptau cu ceilalți doi *gauchos.* Alături de cel pe care-l credea Demonul, Marius părea un copilaș, căci omul era într'adevăr, de statură colosală și se părea că va cădea în curând victima bravurii sale.

Lupul-Roşu era atât de sigur de aceasta în cât, văzând pe băiat repezîndu-se asupra lui, avu un surâs batjocoritor şi îi spuse într'o spaniolească stricată:

— Ia-ţi revolverul, imbecilule!

Ideea de a-şi lua *browning-ul*, care le-ar fi asigurat o victorie imediată, nu le venise în minte cercetaşilor, din pricina unui fenomen foarte simplu care se întâmplă tutulor acelora, cari se găsesc în luptă violentă cu un adversar şi care face pe cel atacat să uzeze în mod instinctiv, — afară numai dacă n'are un suflet prea perfid, — de aceleaşi arme pe cari le vede în mâna adversarului. Cercetaşii văzuseră pe gauchii înarmaţi cu pumnale şi primul lor gest fusese să apuce pumnalul pe care-l aveau la brâu.

Când cuvântul asvârlit cu destulă imprudenţă de Lupul Roşu îi făcu să se gândească la revolverele lor, era prea târziu, lupta corp la corp începuse.

Raimond îşi doborî repede adversarul, care'l răni şi el, uşor, la braţul stâng, dar căruia îi înfipse pumnalul în piept până în plăsele.

Jan Bart, mic, îndesat, vânjos, lupta cu forţe egale cu al doilea *gaucho*, cu genunchii şi obrazurile lipite, fiecare strângând cu putere mâna armată a celuilalt.

În acel moment Tehuam-Peq care legase caii, ca măsură de precauţiune, era pe punctul de a alerga la dânşii.

Pentru un spectator dezinteresat, împins de întâmplare, în acele locuri, tot interesul inspirat de acel întreit duel s'ar fi concentrat în special asupra luptei disproporţionate dintre omul mascat şi Marius. Luptă care nu dură de cât un minut, căci omul mascat abia făcuse aluzie la revolver şi Marius, cu un „mii de pipe" formidabil se propti pe picioarele arcuite, se destinse şi căzu pe umerii Lupului Roşu, căruia începu să-i care la pumni în ochi.

Şi pe când nenorocitul, surprins de acel atac bizar se sbătea, încercând să lovească pe tânăr cu pumnalul în spinare, cercetaşul fu mai sprinten şi cu mâna dreaptă îi împlântă pumnalul său în ceafă.

Acesta se prăbuşi târând şi pe Marius în cădere.

— Mii de pipe! strigă Marius, ridicându-se, dac'aşi fi fost dedesubt, mă strivea.

Între timp, Jan Bart şi Tehuam-Peq, ajutaţi de Raimond, care-și înjunghiase rivalul, imobilizară pe al treilea *gaucho*.

Dintre cei trei bandiți singurul rămas în viață era adversarul lui Jan Bart.

Il legară solid și Marius care scâlcia ceva mai puțin decât camarazii săi limba spaniolă, îl interogă. Și în cinci minute de convorbire, extrem de interesantă pentru auditori,— amicii noștri aflară:

1) Că în realitate erau în pampas doi oameni cu masca roșie, dintre cari unul era adevăratul Demon al pampasurilor, domiciliat într'o fortăreață, numită „refugiul" iar celălalt un vulgar fost ocnaș devenit capul unei bande de bandiți tobași și supranumit Lupul-Roșu. Acesta zăcea acum în urma loviturii pumnalului lui Marius care-i retezase coloana vertebrală, omorându-l fulgerător.

2) Că Senorita Dolores Alcanta și Giacinta, camerista sa erau până în ajunul acelei zile încă prizonierele tobasilor.

3) Că Demonul pampasurilor cu oamenii săi era în luptă cu tobașii spre a le răpi pe tânăra fată, la care credeau că se mai găsesc cele 9 milioane.

4) Că, după toate probabilitățile, Zomba fusese capturat de o patrulă a Demonului și condus la refugiu.

5) Că Demonul pampasurilor sau Icarahy, era un personaj misterios, cu maniere aristocratice care uneori părea atins de accese de nebunie furioasă și sălbatecă și jurase să distrugă actuala Republică Argentină ca să formeze o republică liberă, punând sub domnia sa proprie vechile popoare: araucanii, pulscii, patagonii, reuniți într'o puternică federație

6) Că omul pe care cercetașii îl crezuseră ucis de Lupul Roșu, prima oară când intraseră în conflict cu acesta, nu era Don Esteban de Lucca, ci Manuelo, principalul ofițer al trupelor albe comandate de Demon; și că acest Manuel nu murise ci se înapoiase la stăpânul său.

Aceste știri interesară în cel mai mare grad pe cercetași cari erau, mai ales, intrigați de personalitatea misteriosului Icarahy.

Desigur, se gândeau că acest om nu era lipsit nici de inteligență, nici de măreția de suflet de vreme ce concepuse cel plan grandios al unei mari republici indiane sub președentia sa!

Pe de altă parte, banditul, le spuse că Demonul se a. feroce și hrăpăreț numai față de bogătașii argentini de rassă spaniolă, și că era caritabil, bun, generos cu săracii și cu indienii de orice rassă, cari trăau în prairie.

Singurii pe cari îi persecuta, aparțineau tribului tobasilor, căci în toate timpurile tobasii fuseseră drojdia populației prairiei.

Când terminară cu interogatorul, cei trei cercetași lăsară pe prizonier sub supravegherea lui Tehuam-Peq și se retraseră ceva mai deoparte, spre a discuta asupra celor ce aveau de făcut. Hotărârea fu repede luată. Vor merge îndată după ce vor mânca și fără a mai sta să se odihnească spre refugiul Demonului pampasurilor.

Apoi, reîntorcându-se la prizonier, puseră să-l deslege și Raimond îi zise:

— Iți dăruim viața, îți vom da chiar și un cal ca să poți fugi încotro vei voi.

— Cât pentru cal, nu-mi trebuie. Am trei la dispoziția mea. Dați-vă după stânca aceasta și veți vedea trei cai, cari erau al meu și ai tovarășilor mei.

— Bine, urmă Raimond. Acești trei cai sunt ai noștri. Iți dăm deci libertatea, dar cu o condiție... să ne arăți drumul refugiului...

— De vreme ce vreți să-mi dați libertatea în modul ăsta, — zise cu ton jovial banditul, — înseamnă că nu'mi vreți moartea. Deci, faceți-mi plăcerea și dați-mi, mai întâi să mănânc, căci de douăzeci și patru de ore n'am luat nimic.

Lupul Roșu pe care l'am întâlnit aseară n'avea la el nicio provizie și împrejurările ne-au împiedicat să vânăm vreun epure.

— Bine, întrerupse Raimond. Vei mânca cu noi.

Banditul le dete cuvântul că nu va căuta să fugă și că-i va conduce la refugiu; iar ei se încrezură într'însul, căci oamenii prairiei, cu toată viața lor de brigandaj au simțul onoarei care-i face să-și respecte cuvântul dat. Și n'avură ce să regrete. După ce mâncară se urcară cu toții pe cai, fără să se mai gândească la oboseală și, ținând de hățuri pe cei doi cai ai banditilor, ale căror cadavre le lăsară pradă lupilor roșii, porniră spre refugiul Demonului.

CAPITOLUL V

Sânge în întunerec

In timpul acesta Icarahy îşi continua lupta împotriva tobasilor. Şi în aşteptarea lui Granollers, care se dusese la Viedma să aducă cele trei milioane îşi împărţi trupele în mici grupuri pe care le trimise în recunoaştere prin împrejurimi.

Cele două tabere inamice adoptaseră aceeaşi tactică. In aşteptarea întăririlor, erau hărţueli ucigătoare deoparte şi de alta, dar fără mare importanţă. Evenimentele se precipitaseră dincolo de previziunile lui Icarahy. Acesta împreună cu capii principali ai conspiratorilor aştepta ca fondurile să le fie vărsate, pentru ca toţi aceştia să se poată înapoia în oraşe, marile centre de operaţie. Dar, Granollers şi oamenii săi nu puteau sosi de cât peste câteva zile... Când se va apropia sosirea Icarahy avea să dea ordin ca mai multe patrule să se înşire pe drumul pe care trebuia să sosească trimisul său, conform ordinelor pe care le dase căpitanului Robert.

Stăpânul îi arătase acestuia cadavrul lui Ramon, repetând, în faţa lui, căpitanului Sandoval ameninţarea pe care i-o făcuse pe când Barabba pusese laţul de gâtul nefericitului.

Dar, deşi fusese prevenit de două ori Sandoval, după reîntoarcerea lui Robert luă în aceeaşi seară hotărârea de a experimenta praful pe care i-l dase Nutria. Dar, ce încredere putea avea în femee acea? Spusese adevărul? Nu-i întinsese o cursă din cine ştie ce motive misterioase? Dacă femeea aceea venea într'adevăr din lagărul tobasilor de ce nu-i adusese o scrisoare de la Dolores? Creionul pe care i-l dase nu era o dovadă suficientă. Poate că bătrâna îl furase de la tânăra prizonieră... Şi punându-şi toate aceste întrebări, căpitanul Sandoval nu ştia ce hotărâre să ia. Şi totuşi, trebuia să se hotărască, dacă voia să execute planul pe care-l făurise în tăcerea lungilor nopţi fără somn. Renunţase la ideea de a eşi prin subterane. Era prea riscat din pricina sentinelelor și a încuietorilor. Jim și Jacó nu mai erau ca să-i procure chei. Ii rămânea deci evadarea, declarată nebunească, imposibilă, de Demonul pampasurilor, și care devenea posibilă cu anumite precauțiuni, mulțumită prafului dat de Nutria, dacă totuși, aceasta nu-i exagerase eficacitatea.

Vedea lucrurile sub acest aspect, fără să-și dea seama că și așa chiar, evadarea părea o adevărată nebunie. Dar, eroii nu se dau înapoi din fața dificultăților și, — fără să se compare cu un erou, căpitanul își zise, că un om curagios nu fuge de pericole, când e vorba să îndeplinească o datorie. Și începu imediat o serie de probe, dacă putem spune astfel. Mai întâi pretextând o durere de cap, rămase până târziu pe terasă. La corpul de gardă cei opt oameni sub comanda lui Cardon, și dintre cari patru erau de planton, stau mereu sub arme până ce căpitanul nu era închis în pavilion de către cele două ordonanțe puse la dispoziție de Demon.

Atunci, când luminile se stingeau, Cardon juca cărți sau zaruri, sau cânta din chitară, pe când oamenii săi ședeau de pază.

In seara aceia, Cardon era bine dispus și cânta acompaniându-se cu chitara, negândindu-se câtuși de puțin la vreo încercare de fugă din partea căpitanului.

Insfârșit, Sandoval reintră în pavilion. Ceru o limonadă și țigări, al căror parfum ispitise adesea pe temnicerii săi. fără ca el să le fi oferit vreodată să fumeze.

Fu deci o plăcută surpriză pentru dânșii când, limonada fiind gata, — căpitanul le spuse să-și aleagă fiecare câte o țigară. Cei doi paznici le aprinseră pe când Sandoval își aprindea și el pe a lui. Dar, nu fumară nici a treia parte din țigări și cei doi bandiți adormiră, apoi începură să sforăie, fără să se deștepte nici chiar când îi zgudui cu brutalitate.

Nutria nu mințise. Praful era somnifer. Căpitanul sta încă la îndoială dacă să adoarmă, sau să otrăvească pe cei dela corpul de gardă. Se uită la ceasul pe care Demonul nu i-l luase.

— Douăsprezece fără un sfert! murmură Sandoval. Trebuie să mă hotărăsc. Atât mai rău pentru nenorociții aceia, sunt niște inamici, niște mizerabili cari au destule delicte și crime pe conștiință. In definitiv eu fac o operă de dreptate socială. E vorba de spada mea, de viața mea prețioasă pentru patria mea și pentru Dolores, pe care trebuie s'o smulg din mijlocul acelor oameni.

Aceste gânduri îi treceau prin minte pe când se apropia cu pași de lup de corpul de gardă. Cardon cânta din chitară acompaniând pe un tânăr recrut ale cărui cântece îi interesau pe toți, de vreme ce-l ascultau cu cea mai mare atenție. Căpitanul se îndreptă spre o căldare pusă pe un trepied și în care începuse să fiarbă apa; pe o bancă, alăturea, erau pregătite vasul numit *maté* și iarba din care făcea acea băutură specială.

Calculând capacitatea acelui vas, asvârli într'însul o doză suficientă ca să adoarmă un număr îndoit de oameni, apoi se ascunse îndărătul unor arbuști ca să-și dea seama de rezultat. Nu așteptă mult. Unul din soldați veni să prepare ceaiul, apoi vasul *maté* circulă din mână 'n mână...

Un sfert de oră după aceea, oamenii se clătinară, unul după altul, apoi căzură și nu se mai ridicară.

Cardon însă, care mirosise somniferul, făcea sforțări supra omenești ca să strige, să cheme, să se apropie de tubul acustic. N'avu însă puterea să-l apuce și căzu peste corpul unui soldat.

Căpitanul intră în sala de gardă; zgudui pe victimele sale, le pipăi pulsul.

— Bun, zise el, Nutria nu m'a mințit. Sunt însă mulțumit că nu i-am ucis. Veninul mortal nu e o armă demnă de mine. Dar trebuia să lucreze repede. Mai erau câteva ore până la ziuă și atunci ar fi fost prea târziu. Ar fi murit și el spânzurătoare! Nu! nu putea muri așa căpitanul Sandoval.

— O spânzurătoare îmi va reda libertatea! murmură el cu un surâs.

Trecu peste cei adormiți și observând niște bucăți de lemne într'un colț le luă și le puse pe marginea parapetului din spre nord; apoi căutând într'o mică magazie unde se țineau diferite unelte, luă un târnocop și se întoarse la lemne pe care le legă împreună, făcând un soi de furcă. Făcu repede o gaură în pământ și ajutându-se cu o frânghie înălță furca, pe care o consolidă cu pietre și pământ.

Plecându-se peste parapet, măsură din ochi adâncimea precipițiului din fundul căruia se înălța murmurul surd al torentului și socoti lungimea frânghiei ca să-i ajungă până la o oarecare distanță de pământ. Preocupat cum era însă nu observase o umbră care se apropia pe furiș de dânsul. Când se întoarse se pomeni față 'n față cu Robert. Acesta fusese cuprins de o vagă presimțire și se urcase pe terasă ca să vadă dacă toate erau în regulă. Nenorocitul n'avu nici timpul să scoată un strigăt, căci căpitanul cu energia disperării îi străpunse inima cu pumnalul pe care-l luase de la cingătoarea lui Cardon.

Apoi, îi luă și lui revolverul și cartușiera și urcându-se pe furcă introduse frânghia în scripete la capătul brațului care se întindea deasupra abisului. Făcu un laț la capătul frânghiei în care-și puse piciorul, apoi, cu pumnalul între dinți, ținând celălalt capăt se lăsă să alunece cu precauțiune făcând să-i treacă frânghia printre degete pe măsură ce se scobora.

Insfârşit atinse stânca cu piciorul. După câteva secunde era pe nisip la vreun metru de torent.

— Scăpat! am scăpat! strigă el.

Dar torentul era atât de repede în cât ar fi fost o nebunie să vrea să-l treacă înot. Ce era de făcut? Un arbore desrădăcinat, care rămăsese proptit deacurmezişul torentului îi fu providenţial. Sări pe el, tăiă o cracă mai groasă pe care o ciopli şi înarmat cu acea lopată rudimentară împinse arborele în mijlocul curentului. După o oră de navigaţie anevoioasă, în timpul căreia riscă de nenumărate ori să fie răsturnat, pluti pe valuri ceva mai liniştit şi se putu apropia de mal. Se scobori pe o plajă de nisip, se desbrăcă de haine ca să le stoarcă de apă şi după aceea îmbrăcându-se iar, se orientă şi porni la drum. Vai! cum s'ajungă la Viedma fără provizii şi fără un cal? Torentul îl silise să-şi modifice ultima parte a programului, nu se putuse întoarce ca să omoare pe una din sentinelele totdeauna călări care făceau de pază în preajma refugiului, ca să-i ia calul şi să fugă în galop înainte de a se schimba garda. Dar, iată că, pe neaşteptate, pe când se oprise să mai răsufle în marginea unui *chapporal,* fu înconjurat de vreo doisprezece indiani tobaşi, cari nu se arătară câtuşi de puţin duşmănoşi. Căpitanul le spuse cine era şi le promise că va veni de la Viedma cu trupe regulate spre a-i ajuta să învingă pe Demon.

Tobaşii ai căror număr sporea mereu, aclamară pe căpitan. Iar două ore mai târziu, după ce se întremă, mâncând o excelentă *asado con quero* (un fel de friptură la frigare) căpitanul Sandoval porni călare şi însoţit de o puternică escortă de Tobaşi spre Viedma.

CAPITOLUL VI

Din rău în mai rău

Ceeace *procuradorul* nu izbutise să facă din închisoarea sa, reușise Dolores Alcanta și anume, trimisese o scrisoare guvernatorului din Viedma expunându-i situația sa. Acesta îi răspunsese că va lua imediat măsurile necesare trimițând trupe regulate. In așteptarea acelora însă fu hotărât ca tobașii să ia ofensiva. Și Dolores nu ezită să meargă în fruntea lor călare și având alături pe credincioasa și nu mai puțin curagioasa Giacinta.

Luptele dintre tobasi și trupele Demonului fură dezastruoase pentru acestea din urmă. In furia sa, Icarahy acuza pe toți de trădare și cum Rascas, în care-și pusese toată speranța, trimițându-l cu noi trupe de întărire, fusese și el împresura de inamici și salvat numai de sosirea neașteptată a Demonului, acesta îi zdrobi craniul cu un glonț în frunte.

Abia înapoiat la refugiu îi se anunță sosirea unei stafete. Omul plin de sânge și istovit îi aduse vestea că Granollers se întâlnise cu căpitanul escortat de numeroși tobasi și că, după o luptă aprigă fusese ucis de fostul prizonier. Tobasii îl scăpaseră și îi luaseră cele trei milioane pe care le aducea de la Viedma. Povestind acestea, nenorocita stafetă, se prăbuși la picioarele Demonului, moartă.

Aceste înfrângeri succesive avură un efect deprimant asupra trupelor lui Icarahy și mai ales asupra diverselor grupuri de conspiratori, cari așteptaseră cu nerăbdare sosirea milioanelor. Murmure de nemulțumire începură să se ridice împotriva lui Icarahy, care fu acuzat de nedestoinicie în conducerea destinelor revoluționare. Puțin lipsi să nu se producă o revoltă. O delegație a conspiratorilor ceru să fie primită. Acel care vorbea în numele tutulor ceru o escortă ca să se înapoieze la Buenos-Ayres și la *estanciile* lor respective, în așteptarea unor zile mai bune și mai favorabile unei revoluții generale. Demonul recunoscu că fatalitatea se înverșuna asupra sa, dar declară că, chiar de ar fi fost părăsit de toți va ști să moară în mod glorios pentru libertatea și pentru liberarea popoarelor asuprite de tiranii spanioli.

Promise să le dea escorta cerută după terminarea bătăliei ce se da chiar în momentul acela și ale cărei detunături de arme se auzeau din depărtare.

Pe când delegația se retrăgea ca să se ducă în Insula Șerpilor să aștepte plecarea, zgomotul luptei fu întrerupt brusc printr'o întreită salvă de pușcă.

— Amici! strigă Demonul, cu ochii strălucitori de o bucurie feroce: stratagema a reușit! Senorita Dolores e în sfârșit în mâinile noastre. Victorie! Republica argentină s'a născut!

Delegații se întrebau dacă nu fusese cuprins de un acces de nebunie, când văzură sosind două tinere fete călări, înconjurate de tobasi prizonieri, în mijlocul bandiților Demonului.

Manuel era în fruntea acelei trupe. Erau într'adevăr Dolores și Giacinta. Abia intraseră în refugiu și Demonul ordonă lui Manuelo să le aducă în fața sa.

Dând acest ordin, Icarahy avea în glas un accent de triumf iar ochii săi străluceau prin masca roșie asemenea unor diamante!

Citiți urmarea în fascicula No. 34 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 27 Mai

MISTERUL MĂȘTII ROȘII

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei
în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI